

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

Presorted standard
U.S. Postage
PAID
Berwyn, IL
Permit No.408

Czech Mission, P.O. Box 508 576, Cicero, IL 60804

No 7 - JULY 2005

Český kostel sv. Cyrila a Metoděje v Chicagu

Na konci 19. století tisíce přistěhovalců z Evropy nalézalo pracovní příležitost v pověstných jatkách Union Stock Yards na jihovýchodní straně Chicaga. Mezi nimi byla početná skupina Čechů, pro které se rozhodl arcibiskup Patrik Feehan roku 1891 založit českou farnost. Tímto úkolem pověřil Otce Tomáše Bobala, kterého 20. prosince 1890 vysvětil na kněze. Otec Tomáš se narodil na Moravě, jako mládenec přišel do Ameriky a svoje studie absolvoval v chicagském semináři. Jeho prvním působištěm byl kostel sv. Jana Nepomuckého, kde zastupoval svého bratra Františka, který byl prozatím v Evropě.

Po arcibiskupově pověření Otec Tomáš koupil 14. listopadu 1891 10 stavebních míst na Page (nyní Hermitage) a 50. ulici za \$ 5,250. První mši svatou pro své české farníky sloužil 20. prosince 1891 v irském kostele sv. Růženy z Limy na 48. a Ashland vzdálené od vyhlédnutého místa 4 bloky a od dubna do srpna 1892 sloužil mše svaté v jen dva bloky vzdáleném polském kostele sv. Josefa. Stavba dřevěného kostela a školy byla započata 10. června 1892 a již v srpnu byla budova dokončena a v září otevřena škola pod vedením pana Miloslava Slunéčko, který byl zároveň farním varhaníkem. Arcibiskup Feehan vysvětil kostel sv. Cyrila a Metoděje 9. října 1892. V kostele bylo místo pro 500 věřících a ve škole pro 160 dětí. Dvojposchodová budova byla pořízena za \$ 6000. následujícího roku byl postaven vedle kostela architektem Janem Molitorem klášter pro sestřičky sv. Františka Neposkvrněného Početí Panny Marie, kterým Otec Bobal svěřil vedení školy. Klášter i škola byly vysvěceny benediktinským opatem od sv. Prokopa Janem Nep. Jaegerem. Otec Tomáš bydlel v bytě, který byl součástí kostelní stavby až do roku 1897, kdy byla postavena fara s kněžskými byty a kancelářemi.

S opravdu velkodušnou podporou farníků se podařilo Otcovi Bobalovi začít se stavbou definitivního zděného kostela na rohu Hermitage a 50. ulice. Stavba v korintském slohu byla řízena architektem Josefem Molitorem a byla projekto-

vána na kapacitu 960 osob mimo chrámový kůr. Nový chrám byl vysvěcen arcibiskupem Jakubem E. Quigleym 12. října 1913. Poslední budovou postavenou pod vedením Otce Bobala byla nová škola vysvěcená Jiřím kardinálem Mundeleinem 27. dubna 1930. Arcidiecézní věstník „The New World“ (Nový svět) o tom referoval: „Nová dvojposchodová škola se suterénem je cihlová budova moderně vybavená ve všech směrech a zabezpečená proti požáru. Rozlehlé auditorium, vhodné pro školní a farní podniky, zaujímá zadní část budovy. V suterénu jsou dva zasedací sály, kuchyně, sprcha, kancelář pro řídicího učitele a ošetrovna. Na prvním a druhém poschodí je po čtyřech třídách.“

V roce 1934 byl Otec Tomáš jmenován papežským komořím s titulem monsignora a o deset let později byl povýšen na preláta. Monsignor Bobal sloužil v této české farnosti 62 let až do své smrti 20. dubna 1953, kdy zemřel ve věku 86 let. Jeho nástupcem se stal Otec Vilém Plachetka, který byl od roku 1943 farářem české farnosti Panny Marie Lurdské.

Nový farář požádal architekta Adriana Režného, aby připravil plány pro novou farní rezidenci. Po druhé světové válce počet žáků farní školy dosáhl svého vrcholu 406 dětí, neboť také rodiny z okolních jinonárodnostních farností chtěly, aby jejich děti vyučovaly sestry františkanky.

Otec Plachetka náhle zemřel 10. května 1957 a na jeho místo byl dosazen Otec Valerián Rezek z české farnosti Panny Marie Dobré Rady. 19. března 1958 zasáhl sakristii a část kostela požár. Příčinou ním farníků a zvláště žen ze sdružení „Tabernaculum“ (Svatostánek) se však podařilo během několika týdnů dát vše do pořádku.

4. října 1964 na svátek sv. Františka z Assisi byl ve zdejší kostele slavnostně posvěcen historický Cyrilo – metodějský prapor Slovanského orla a Katolického Sokola za přítomnosti představitelů z Československa, Polska, Běloruska, Ukrajiny, Chorvatska a Slovinska. Tento prapor byl po návrtu svobody

do naší vlasti předán funkcionářům českého Orla při instalaci Panny Marie v Exilu na pražském Strahově v roce 1994 starostou Chicagské jednoty Orla br. Cyrilem Příkazským.

Otec Valerián Rezek zemřel 11. listopadu 1964 a po něm byl administrátorem farnosti Otec Richard Tlapa do ledna 1965, kdy byl jmenován farářem Otec Jakub F. Čermák, pod jehož vedením byl ustanoven Školní výbor, založen Klub mládeže, obnoveno skautské hnutí pro chlapce a dívky a oživena náboženská sdružení. V únoru 1971 Otec Čermák odešel ze zdravotních důvodů do penze a byl jmenován emeritním farářem. Zemřel 9. dubna 1977 ve věku 66 let.

Posledním českým farářem farnosti sv. Cyrila a Metoděje byl ustanoven 8. března 1971 Otec Karel J. Kouba. Pokračoval v generální obnově kostela započaté jeho předchůdcem Otcem Čermákem. Padesát mužů farnosti ochotně věnovalo svůj čas na vyčištění a vymalování kostela. V kostele byl instalován majestátní řecký kříž na upomínku svatých patronů kostela sv. Cyrila a Metoděje, kteří přišli z Řecka, aby obrátili naše předky na křesťanství. Řecký kříž, svatostánek, pulpit, křtitelnice, oltář a obětní stůl byly dílem dvou zručných farníků Eduarda Dorence, stolaře a Jakuba Pacovského, řezbáře.

Do historie farnosti se nezapomenutelně zapsala slečna Mildred R. Brom, dopisovatelka do českých novin „Národ“ vydávaných benediktiny, která byla varhanicí od roku 1914 až do své smrti 21. ledna 1975. Při tom také vyučovala ve farní škole a nacvičovala s dětmi častá a oblíbená divadelní představení a zpěvohry.

Pokračování na str. 14

Foto na titulní straně:
Český kostel sv. Cyrila a Metoděje
v Chicagu postavený v roce 1912

Eucharistie - nikým nežádaný dar

Zamyšlení k roku eucharistie (3)

Pán Ježíš, když nás učí, užívá často obrazu světla. Některé z jeho výroků se nám zdají jakoby trochu paradoxní. Svátý Jan zaznamenává slova Pána Ježíše: „Já jsem světlo světa, kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě.“ (Jan 7, 12) Bezprostředně po vyhlášení blahoslavenství v tzv. horském kázání uvádí svátý Matouš slova Pána Ježíše: „Vy jste světlo světa.“ (Mat 5, 14) a hned na to Ježíšovu pobídku pro jeho následovníky: „Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích.“ (Mat 5, 16)

My, kteří věříme v opravdovou přítomnost našeho eucharistického Ježíše, musíme dělat daleko víc, než ho uctívat ve svatém přijímání. Pán Ježíš, syn Boží, je přítomen v každém svatostánku na celém světě dnem i nocí. Proto my katolíci poklekáme při vstupu do katolického kostela. Věříme, že Pán Ježíš je v každém svatostánku přítomen pod způsobou chleba svým tělem a krví, duší, lidstvím a Božstvím.

Kromě toho, že neustále uchováváme eucharistického Pána Ježíše ve svatostánku, kde se mu můžeme kdykoli klanět, bývá často v kostelích a kaplích Nejsvětější svátost vystavena k adoraci. I když se od liturgické reformy II. Vatikánského koncilu stalo požehnání Nejsvětější svátosti méně užívanou pobožností – nebývá na konci mše svaté, jak tomu bylo dříve a také nedělní odpolední pobožnosti byly mnohde nahrazeny večerní mší svatou – je obdivuhodné, že zvláště v poslední době se rozrostly po celé naší zemi kaple ustavičného klanění, kde je dnem i nocí vystavena Nejsvětější svátost k adoraci. Těchto míst v Americe stále víc a víc přibývá a mnohé jiné země jsou tím překvapené a snad nám to také trochu závidí, že jsme tak úspěšní.

Farnosti, které zavedly ustavičné klanění Nejsvětější svátosti, na sebe svolávají zvláštní požehnání. Dnešní katolíci by si měli uvědomit, že v eucharistii najdeme rozřešení všech našich problémů a odpověď na všechny naše otázky.

Někdy slyšíme o lidech, kteří vyhledávají a zkouší různé nové formy modlitby. Některí dokonce odjíždějí do ciziny, aby tam vyhledali nějakého guru, který by jim poradil v jejich problémech. Zde má každý řešení na dosah ruky. Zvláště v Chicagské arcidiecézi má většina lidí možnost najít kapli ustavičného klanění v okruhu 5 mil bez jakýchkoli obtíží a zde mohou najít potřebné rozřešení svých problémů.

Pán Ježíš řekl: „Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi břemeny a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a uče se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem a naleznete odpočinek pro svou duši. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží.“ (Mat 11, 28-30) Jho, jak si uvědomujeme, bylo uděláno pro dva. Břemeno je sdíleno mezi Pánem Ježíšem a mnou.

Tuto úvahu jsme začali zmínkou o světle. Pán Ježíš jako světlo a my, jak on sám to naznačuje, také jako světlo. Abychom my, ubohé hříšné lidské bytosti, mohli být světlem, potřebujeme zdroj světla. V nás samých není světlo, hřích přinesl na svět tmu.

Abychom se stali světlem, k němuž nás Pán Ježíš povolal, musíme čerpat z jeho moci a přítomnosti. Je to něco podobného jako světlo odrazových dopravních značek na silnici. Ony poskytují světlo pouze tehdy, když je zasáhne světelný zdroj. Jinak zůstávají temné.

Jiným přirovnáním odraženého světla jsou fosforeskující předměty. Jistě všichni známe tyto věci, které ve tmě září a jsou velmi populární zvláště u dětí. Víme však, že tyto předměty budou ve tmě svítit pouze tehdy, když byly před tím vystaveny světlu. Určitě jste někdy měli takový růženec, křížek, sošku nebo medailku na nočním stolku. Když jste zhasli, zpozorovali jste, že tyto věci ve tmě svítí. Když jste se však v noci znovu probudili, viděli jste, že už nesvítí. Světelný zdroj ztratil efekt.

A co to všechno má do činění s adorací Nejsvětější svátosti oltářní? Měli bychom si zapamatovat jednu věc: My můžeme odrážet světlo Pána Ježíše, tedy být světlem světa pouze tehdy, když ho nejprve do sebe vstřebáme. On je zdrojem světla, lásky, života a svátosti. Když ho chceme reflektovat, musí nás nejprve sám proniknout... a není lepšího místa, kde by se to uskutečnilo, než v jeho svátostné přítomnosti.

Když se nacházíme v přítomnosti eucharistického Pána Ježíše, je důležité si uvědomit, že jsme tam ze dvou důvodů: dávat a přijímat. My mu vzdáváme úctu, chválu a díky a připojujeme k tomu modlitby lítosti a prosby. Při tom není nutné, abychom drmolili své modlitby jako na mlýnku. Není nutné se modlit z modlitebních knih. Často postačí i naše prostá slova a mnohdy je dobré pouze mlčet.

Jistě jste někdy viděli nebo si dovedete představit snoubence na schůzce. Mohou být spolu mnoho hodin a stále si mají co povídat a nebo mohou být spolu dlouhou dobu v tichosti. Viděli jste někdy, aby některý z těchto milenců četl to, co říká tomu druhému z knížky? Asi nikdy. Láska je spontánní a individuální. Nepotřebujeme číst z knihy, abychom vyjádřili svou lásku, naději, touhu a obavy.

LITURGICKÁ ČTENÍ

18.neděle v mezidobí - 31.července 2005

1. ČTENÍ - Iz 55, 1-3

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: „Nuže, vy všichni, kteří žijíte, pojdte k vodě; i když jste bez peněz, pojdte, zásobte se a jezte bez peněz a zdarma víno a mléko! Proč vydávat peníze za to, co není chléb, svůj výdělek za to, co nesytí? Slyšte mě a budete hodovat, vychutnávat tučná jídla! Nakloňte ucho své a pojdte ke mně! Poslouchejte, a naplní vás nový život! Sjednám s vámi věčnou smlouvu na věrných slibech daných Davidovi.“

2. ČTENÍ - Řím 8, 35.37-39

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Snad soužení nebo útlak nebo pronásledování nebo hlad nebo bída nebo nebezpečí nebo zabít? Ale v tom ve všem skvěle vítězíme skrze toho, který nás miluje. A já jsem přesvědčen: ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani moci, ani výška, ani hloubka, a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu.

EVANGELIUM - Mt 14, 13-21

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš uslyšel o smrti Jana Křtitele, odebral se lodí na opuštěné místo, aby byl sám. Jakmile o tom lidé uslyšeli, šli pěšky z měst za ním. Když vystoupil a uviděl velký zástup, bylo mu jich líto a uzdravil jejich nemocné. K večeru k němu přistoupili učedníci a řekli: „Toto místo je opuštěné a už se připozdilo. Rozpusť proto zástupy, ať se rozejdou po vesnicích a koupí si něco k jídlu.“ Ale Ježíš jim řekl: „Není třeba, aby odcházeli. Vy jim dejte jíst!“ Odpověděli mu: „Máme tady jenom pět chlebů a dvě ryby.“ Ježíš řekl: „Přineste mi je sem.“ A rozkázal, aby se lidé posadili na trávě. Potom vzal těch pět chlebů a ty dvě ryby, vzhledl k nebi a požehnal, lámal chleby a dal učedníkům a učedníci zástupům. Všichni se najedli dosyta a ještě sesbírali plných dvanáct košů zbylých kousků. Těch, kdo jedli, bylo na pět tisíc mužů kromě žen a dětí.

19.neděle v mezidobí - 7.srpna 2005

1. ČTENÍ - 1 Král 19, 9a. 11-13a

Čtení z první knihy Královské.

Když přišel Eliáš k Boží hoře Chorebu, přenocoval tam v jeskyni. A tu se k němu ozvalo Boží slovo. Řeklo mu: „Vyjdi ven a postav se na hoře před Hospodinem!“ Hospodin přecházel: prudký a silný vích, který trhá hory a láme skály, vál před Hospodinem, ale Hospodin ve víchru nebyl. Potom nastalo zemětřesení, ale Hospodin v zemětřesení nebyl. Po zemětřesení šlehal oheň, ale Hospodin v ohni nebyl. Po ohni následoval šum jemného vánku. Když to Eliáš slyšel, zahalil si tvář pláštěm, vyšel ven a zastavil se u vchodu do jeskyně.

2. ČTENÍ - Řím 9, 1-5

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Mluvim pravdu - vždyť jsem Kristův - nelžu, a totéž mi dosvědčuje i svědomí osvětlené Duchem svatým: velký zármutek a neustálou bolest nosím v srdci. Přál bych si totiž, abych já sám byl proklet, od Krista vzdálen, pro své bratry, s kterými jsem tělesně spřízněn. Vždyť jsou to Izraelité, byli přijati za syny, Bůh s nimi bydlel, uzavřel s nimi smlouvu, dal jim zákonodárství, bohoslužbu i zaslíbení. Jejich předkové jsou praotci izraelského národa a od nich podle lidské přirozenosti pochází i Kristus - Bůh, který je nade všechno, buď velebený navěky! Amen.

EVANGELIUM - Mt 14, 22-33

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš nasýtil zástupy, hned potom přiměl učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než on rozpustí zástupy. Když zástupy rozpustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Nastal už večer, a byl tam sám. Zatím byla loď už daleko od břehu a vlny ji zmítaly, protože vanul vítr proti nim. K ránu šel Ježíš k nim a kráčet po moři. Když ho učedníci uviděli kráčet po moři, zděsili se, neboť mysleli, že je to přízrak, a strachem začali křičet. Ježíš však na ně hned promluvil: „Vzmužte se! To jsem já, nebojte se!“ Petr mu odpověděl: „Pane, když jsi to ty, rozkaž, ať přijdu k tobě po vodě.“ A on řekl: „Pojď!“ Petr vystoupil z lodi, kráčet po vodě a šel k Ježíšovi. Zpozoroval však silný vítr a dostal strach. Začal tonout a vykřikl: „Pane, zachraň mě!“ Ježíš hned vztáhl ruku, zachytil ho a řekl mu: „Malověrný, proč jsi pochyboval?“ Pak vstoupili na loď a vítr přestal. Ti, kdo byli na lodi, se mu klaněli a říkali: „Jsi opravdu Boží Syn.“

20.neděle v mezidobí - 14.srpna 2005

1. ČTENÍ - Iz 56, 1.6-7

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Tak praví Hospodin: „Šetřte práva a jednejte podle spravedlnosti, neboť se již blíží má spása, již se ukáže má spravedlnost. Cizince, kteří lnou k Hospodinu tím, že mu slouží a milují jeho jméno, že jsou jeho služebníky, a všechny, kteří zachovávají sobotu bez znesvěcení a lpí na mé smlouvě, ty přivedu na svou svatou horu a dám jim radost ve svém domě modlitby. Jejich celopaly a žertvy mi budou potěšením na oltáři; neboť můj dům se bude nazývat domem modlitby pro všechny národy.“

2. ČTENÍ - Řím 11, 13-15. 29-32

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Vám, bývalým pohanům, říkám: Já jako apoštol pohanů vykonávám svou službu s velikou pečlivostí. Chtěl bych tím vzbudit žárlivost u svých krajanů a aspoň některé z nich zachránit. To, že byli vyloučení, přineslo světu smíření s Bohem. Co teprve bude znamenat, až budou znova přijati? To bude úplné vzkříšení z mrtvých! Když totiž Bůh někomu něco daruje nebo když někoho povolá, je to neodvolatelné. Vy jste se kdysi chovali k Bohu odmítavě, ale nyní se vám dostalo milosrdenství, protože oni odmítli přijmout viru. Stejně tak se oni chovají nyní odmítavě, protože vám se dostává milosrdenství, aby se ho potom dostalo také jim. Bůh totiž dopustil, že všichni upadli do neposlušnosti, aby všem prokázal milosrdenství.

EVANGELIUM - Mt 15, 21-28

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš odešel z Genezareta a odebral se do tyrského a sidónského kraje. A tu z toho kraje vyšla jedna kananejská žena a křičela: „Smiluj se nade mnou, Pane, synu Davidův! Moje dcera je krutě posedlá.“ Ale on ji neodpověděl ani slovo. Jeho učedníci k němu přistoupili a prosili ho: „Pošli ji pryč, vždyť za námi křičí.“ Odpověděl: „Jsem poslán jen k ztraceným ovčím domu izraelského.“ Ona mezitím přišla, klaněla se mu a prosila: „Pane, pomoz mi!“ On ji však odpověděl: „Není správné vzít chléb dětem a hodit ho psíkům.“ Ona řekla: „Ovšem, Pane, jenže i psi se živí kousky, které padají se stolu jejich pánů.“ Nato jí řekl Ježíš: „Ženo, jak veliká je tvá víra! Staň se, jak si přeješ.“ A od té chvíle byla její dcera zdravá.

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie 15.srpna 2005

1.ČTENÍ - Zj 11, 19a; 12, 1.3-6a. 10ab

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Boží chrám v nebi se otevřel a ukázala se v něm archa jeho úmluvy. Pak se objevilo na nebi velké znamení: žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy. Potom se objevilo na nebi další znamení: veliký ohnivý rudý drak se sedmi hlavami a deseti rohy a na každé hlavě měl čelenku. Ocasem smetl třetinu hvězd z nebe a svrhl je na zem. Ten drak se postavil před ženu, která měla rodit, aby pohltil její dítě, jakmile ho porodí. A porodila syna, chlapce, toho, který má vládnout všem národům železným prutem. Avšak její dítě bylo uchváčeno do nebe k Bohu, k jeho trůnu. Žena pak uprchla na poušť, kde měla místo připravené od Boha. Tu jsem uslyšel hlasité volání v nebi: „Od nynějška patří vítězství, moc a královská vláda našemu Bohu a panování jeho Pomazanému.“

2.ČTENÍ - 1 Kor 15, 20-27a

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Kristus vstal z mrtvých, a to jako první z těch, kteří zesnuli. Protože smrt přišla skrze člověka, přijde skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž pro spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. Ale každý v tom pořadí, jaké mu patří: na prvním místě je Kristus, pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde. Potom nastane konec, až odevzdá své království Bohu a Otcí a až zlomí vládu všech možných knížat, mocností a sil. On totiž musí kralovat, 'dokud mu Bůh nepoloží všechny jeho nepřátele k nohám'. Jako poslední nepřítel pak bude zničena smrt. 'Všechno' totiž Bůh 'podřídil pod jeho nohy'.

EVANGELIUM - Luk 1, 39-56

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala mocným hlasem: „Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v

mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně. Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“ Maria řekla: „Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici. Od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný. Jeho jméno je svaté a jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí. Mocně zasáhl svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně. Mocně sesadil z trůnu a ponížené povýšil, hladově nasýtil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou. Ujal se svého služebníka Izraele, pamatoval na své milosrdenství, jak slíbil našim předkům, Abrahamovi a jeho potomkům navěky.“ Maria zůstala u Alžběty asi tři měsíce a pak se vrátila domů.

21.neděle v mezidobí - 21.srpna 2002**1. ČTENÍ - Iz 22, 19-23**

Čtení z knihy proroka Izaláše.

Toto praví Hospodin Šebnovl, správci královského paláce: „Vyženu tě z tvého místa, z tvého úřadu tě svrhnu. Pak povolám svého služebníka Eljakima, syna Chilkijáhova, obléknu mu tvou řízu, přepášu ho tvým pásem; tvou moc mu předám do ruky. Bude otcem obyvatelstvu Jeruzaléma a Judovu domu. Na jeho rameno položím klíč od Davidova domu; když otevře, nikdo nezavře, když zavře, nikdo neotevře. Zarazím ho jako hřeb na pevné místo, pro svůj rod zaslouží čestné křeslo.“

2. ČTENÍ - Řím 11, 33-36

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Ó, jak bezedná je Boží štědrost, moudrost i poznání! Jak neproniknutelná jsou jeho rozhodnutí a neprobádatelné způsoby jeho jednání! Neboť 'kdo pochopí myšlení Páně? Kdo mu byl rádcem? Dal mu někdo dříve něco, aby se mu to muselo oplácet?' Vždyť od něho, skrze něho a pro něho je všechno. Jemu buď sláva navěky! Amen.

EVANGELIUM - Mt 16, 13-20

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš přišel do kraje u Césareje Filipovy, zeptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Odpověděli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ Řekl jim: „A za koho mě pokládáte vy?“ Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!“ Ježíš mu na to řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec. A já ti říkám: Ty jsi Petr - Skála - a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království; co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.“ Potom důtklivě přikázal učedníkům, aby nikomu neřekli, že je Mesiáš.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30.června 2005

Politické události

Ratifikace euroústavy v Česku bude pokračovat, kampaň má být více o EU než o ústavě

Lidři vládní koalice se 1.června shodli na postoji k euroústavě, se kterým vystoupili na summitu EU. Premiér Jiří Paroubek (ČSSD) vstupoval do jednání s názorem, že i přes těsný nesouhlas většiny Francouzů by občané Česka měli mít možnost se k euroústavě vyjádřit v referendu. Koaliční KDU-ČSL byla před jednáním o této záležitosti pro přerušení vládní kampaně. Vláda vyčlenila pro rok 2005 na osvětovou kampaň o evropské ústavní smlouvě 80 milionů korun. Dosud veřejnost s konkrétním obsahem 349stránkového dokumentu neseznámila. Prezident Václav Klaus a Občanská demokratická strana považují po francouzském "ne" ústavu za mrtvou a nesouhlasí s jakoukoliv její další propagací. Evropskou ústavní smlouvu už ratifikovalo 9 členských států EU. Naposledy ji schválili v Německu, předtím již v Itálii, Litvě, Maďarsku, Rakousku, Řecku, Slovensku, Slovinsku a Španělsku. V těchto zemích žije téměř polovina občanů EU. ČR se dosud jako jediná země EU nerozhodla ani pro způsob ratifikace.

Představitelé koaličních stran (ČSSD, KDU-ČSL a US-DEU) se v sobotu 18.června dohodli na dalším průběhu kampaně před ratifikací euroústavy. Ta má nyní více zdůrazňovat jiné aspekty členství v EU než je ústava,

jako například výhody přijetí eura či rozšiřování unie. Konkrétní návrh má být předložen do dvou týdnů, kdy se bude jednat také o finanční stránce. Tato změna přichází ve stínu bruselského summitu EU. V pátek 17.června se lidři členských zemí nedohodli na novém rozpočtu pro roky 2007-2013. Proti byla hlavně Velká Británie, která se nechťela vzdát 20 let starých výhod, a Francie, jež hájila dotace svým zemědělcům. Představitelé členských zemí také na summitu zrušili termín pro ratifikaci evropské ústavy. Tím byl konec listopadu 2006. Dosud euroústavu ratifikovalo devět zemí, po jejím odmítnutí ve Francii a v Nizozemsku mnohé členské země ratifikaci odkládají. Premiér Jiří Paroubek (ČSSD) považuje za nejbližší možný termín českého referenda červen 2006, kdy by se měly konat volby do sněmovny. Sám však za průchodnější označil ještě pozdější datum v horizontu 18 až 20 měsíců. Referendum, pokud se uskuteční, by se tak pravděpodobně spojilo se senátními či komunálními volbami. K pořádání referenda se o den později pro ČTK vyjádřil také prezident Václav Klaus: "Euroústava dnes fakticky není. Tím, že byla odmítnuta ve dvou zemích, považují za zbytečné, abychom dělali referendum." Připomněl také složitost dokumentu a případné všelidové hlasování by podle něho bylo spíše průzkumem veřejného mínění. Podle posledního z nich, který pořádala agentura

STEM po zamítnutí euroústavy ve Francii a Nizozemsku, je v ČR pro její přijetí 32 % a proti 68 % z těch, kteří by k referendu přišli (49% ze všech respondentů). Ještě v dubnu tohoto roku bylo podle průzkumu stejné agentury pro 62 %.

Edvard Beneš má památník v Sezimově Ústí, bývalou vilu obývá vláda

Edvard Beneš, druhý československý prezident, má památník v novém objektu v Sezimově Ústí na Tábořsku. V den 121. výročí Benešova narození ho otevřel premiér Jiří Paroubek. Expozice seznámující se státnickým dílem i soukromým životem stála zhruba 11 milionů korun. Expozici tvoří například Benešovy fotografie z doby jeho politické dráhy, kopie dekretů, jimiž stát po válce zkonfiskoval majetek Němcům, či křeslo, na němž Edvard Beneš rád sedával. V krátké době je to už druhé připomenutí Beneše. Jeho socha stojí od poloviny května před Černínským palácem v Praze. Benešovu vilu, kterou by někteří lidé viděli jako místo pro památník raději, využívá vláda pro svou rekreaci. Pouze třináctkrát v roce je tam pro veřejnost otevírána Benešova pracovna a ložnice.

Česko má novou hospodářskou dohodu s Ruskem

Při setkání premiéra Jiřího Paroubka s jeho ruským protějškem Michaelem Fradkovem 26.května v Moskvě byla podepsána nová dohoda o hospodářské, průmyslové a vědecko-technické spolupráci. Podepsali ji český ministr průmyslu a obchodu Milan Urban a ministr bez portfeje

a předseda úřadu ruské vlády Sergej Naryškin. Obě země mají zájem na spolupráci v oblastech dopravy, energetiky a chemickém, plynárenském, dřevozpracujícím a lehkém průmyslu. Ve smlouvě se zohledňují také vědecko-technické oblasti, například společný výcvik specialistů v různých oborech. "V poslední době udělaly česko-ruské vztahy velký pokrok, ale určitě to není ještě poslední slovo," poznamenal Jiří Paroubek na tiskové konferenci. Podle České televize je Rusko 10. nejvýznamnějším obchodním partnerem ČR a vzájemný obchod v posledních letech strmě stoupá. 70% dovozu z Ruska představují ropa a plyn, nejvýznamnějším českým vývozním artiklem jsou automobily.

Ze Slovenska

Slovenský prezident vystoupil s první zprávou o stavu republiky

Slovenský prezident Ivan Gašparovič přednesl 22.června v parlamentu svou první zprávu o stavu republiky. Směřování země označil za pozitivní a Slovensko za plnoprávného člena euroatlantických integračních uskupení. Podpořil také schválení evropské ústavy a setrvání slovenských vojáků v Iráku. V otázce domácí politiky však kritikou nešetřil. Jako nejzávažnější problém vidí Gašparovič nezaměstnanost, o jejímž reálném poklesu pochybuje. Prezident také kritizoval nedostatečné reformy sociálního systému a zdravotnictví. Podle Gašparoviče nemíří na Slovensko zahraniční investoři kvůli reformám, ale zejména proto, že považují Slováky za levnou pracovní sílu.

František Mikloško se omluvil Maďarům za odsun

Poslanec a bývalý předseda slovenského parlamentu František Mikloško (Křesťanskodemokratické hnutí) se 12.června omluvil za násilné vystěhování maďarské menšiny v roce 1945. Učinil tak v Budapešti při příležitosti převzetí ceny sv. Vojtěcha, kterou získal od prezidenta Ference Madla za příspěvek k rozvoji Evropy. "Nevím, do kdy ještě budu v politice a jako ústavní činitel jsem cítil potřebu říci, že v letech 1945 až 1948 se na základě kolektivní viny udělalo mnoho ne-spravedlností i maďarské menšině," citují Mikloška Lidové noviny. Prohlášení vyvolalo na Slovensku vlnu nesouhlasu. Nejdůrazněji se proti němu ohradil Ján Slota, žilinský primátor a předseda Slovenské národní strany, která je nyní podle průzkumů v zemi třetí nejpopulárnější. Odmítavý postoj vyjadřovali i vládní politici, vlastní KDH označila Mikloškův projev za jeho soukromou iniciativu. Na základě dekretů prezidenta Beneše se po válce na Maďary na Slovensku nahlíželo jako na kolaboranty a zrádce, podobně jako na Němce. Těm se Slovinci omluvili již před 15 lety.

Slovensko má obdržet od EU téměř 6 milionů eur na obnovu Tater

Evropská unie pomůže Slovensku s odstraňováním škod ve Vysokých Tatrách, které loni způsobila živelná katastrofa. Evropská komise 6.června rozhodla, že z fondu solidarity pro tento účel uvolní 5,67 milionů eur. K návrhu se ještě vyjádří europoslanci a členské státy. Slovenský eurokomisař Jan Figel' tvrdí, že prostředky budou využity výhradně na obnovu turi-

stických zařízení a lesů. Podle vlády katastrofa způsobila škody ve výši 8,7 miliardy slovenských korun. Komise tuto částku odhaduje na 195 milionů eur.

Ekonomika

Automobilka v Kolíně poskytne

3000 pracovních míst

Továrna Toyota Peugeot Citroen Automobile (TPCA), která zahájila zkušební provoz již v únoru, byla slavnostně otevřena 31.května. Francouzsko-japonské automobilové konsorcium uskutečnilo dosud největší investici v ČR. Automobily zde vyrobené jsou podle představitelů TPCA určeny především k exportu do evropských zemí. Slavnostního otevření se účastnili i premiér Jiří Paroubek a místopředseda vlády Martin Jahn, který uvedl, že kromě přímých 3000 míst vznikne dalších 7000 nových pracovních příležitostí v navazujících oblastech. Vstup automobilky by měl také podle něj plnými čtyřmi procenty přispět k růstu české ekonomiky. Městu Kolín však podle radního Ondřeje Plašila naopak kvůli továrně vznikla ztráta ve výši celé miliardy korun. S dalšími náklady je nutno počítat při výstavbě bytů pro zaměstnance automobilky. Kolín proto žádá vládu, aby na budování bytů přispěla a aby také pomohla se stavbou obchvatu kolem Kolína, v jehož centru prudce vzrostla doprava. Od zahájení provozu v únoru již TPCA vyrobila přes 11000 vozů Citroen C1, Peugeot 107 a Toyota Aygo. Jejich prodej právě zahajuje, ovšem zatím především v zahraničí, na český trh se chystají až v létě. Nová továrna je označována za nejmodernější na světě. Svářeni

mají na starost výhradně roboti, díly se přepravují dopravníky pod stropem, neexistují mezipřeklady. Při výrobě tří typů malých aut se také maximálně využívá jejich společných konstrukčních prvků. Cílem těchto opatření je co nejvyšší efektivita a tedy i rychlá návratnost investic.

Exportní bilance nejlepší v historii České republiky

Obchodní bilance ČR skončila v dubnu s přebytkem 5,1 mld. korun. Loni touto dobou byla naopak ve schodku 10,9 mld. Do plusu se dostala poprvé od roku 1994 také celková platební bilance. V prvním čtvrtletí měl běžný účet přebytek 14,6 mld. korun, meziroční nárůst je 10,5 mld. Zahraniční obchod se meziročně zlepšil o 16 miliard korun. Někteří ekonomové se obávali, že ho nákup armádních gripenů v dubnu přivede do propadu, ale cena letounů se v obchodní bilanci celá neobjevila. Nešlo o prodej zboží, ale služeb. Od července už se armádní obchody do bilance započítávat nebudou vůbec, protože vstoupí v platnost rozhodnutí Eurostatu, které do zahraničního obchodu počítá jen obchody, ze kterých se odvádí daň z přidané hodnoty. Podle ministra průmyslu a obchodu Milana Urbana by ekonomická bilance mohla letos skončit přebytkem 10-20 mld. korun. Za současným nárůstem ještě víc než export stojí slabý dovoz, který se propadl o 7,5 % meziročně. Růst vývozu ve skutečnosti ztrácí dynamiku, týká se to hlavně strojů a dopravních zařízení, tedy skupiny výrobků s vysokou přidanou hodnotou. Nejsilnějším českým exportérem je v současnosti mladoboleslavská Škoda Auto. V loňském

roce na vývozech vydělala 131 mld. korun. Za ní se umístila tchajwanská počítačová montážní společnost Foxconn CZ a třetí Unipetrol. Škoda se chystá v příštích třech až čtyřech letech investovat 1,2 mld do dalšího vývoje. Chce rozšířit vývojové centrum v Mladé Boleslavi o nová konstrukční pracoviště a nové prostory pro testovací a zkušební zařízení. Vytvoří se tím 370 nových pracovních míst. Podle šéfa představenstva Detlefa Wittiga jsou investice do vlastního vývoje nutné kvůli chystanému rozšíření počtu modelových řad. Na další budování závodu Škodovka využije investičních pobídek ve formě slevy na dani od ministerstva průmyslu a obchodu. Jejich celková výše dosáhne hodnoty zhruba 427 milionů korun.

Vláda schválila snížení daní z příjmů

Většině českých zaměstnanců by se od příštího roku měla snížit daň z příjmu. Zvýhodnění se týká především lidí s příjmem do 30 tisíc korun měsíčně, kteří by tak uspořili tři až čtyři tisíce ročně. Průměrný plat v zemi je cca 18 tisíc a nedosáhnou na něj dvě třetiny lidí. Návrh ministra financí Bohumila Sobotky schválila 16.června vláda. Pokud ho schválí parlament a podepíše prezident, začne novela zákona o dani z příjmu platit od ledna příštího roku. Podle návrhu by se nejnížší daň z příjmu snížila ze současných 15 na 12% a také se počítá se zvýšením ročního příjmu, který je touto nejnížší sazbou zdaňován (ze 109,200 Kč na 121,200 Kč ročně). Druhá nejnížší sazba by klesla z 20 na 19%. Na internetových stránkách Ministerstva financí ČR si každý může pomoci on-line kalkulačky

spočítat, jak novela mění současný stav daní. V návrhu jsou obsaženy další dílčí změny. Drobní živnostníci si např. budou moci z daně odečíst paušálně 50% výdajů. Sobotka také podnikatelům kompenzuje povinnost pořídit si registrační pokladny – náklady si budou moci rovněž odečíst. Většina podnikatelů však zatím vyčkává, jestli nová vláda po volbách 2006 tuto povinnost nezruší úplně. "Už teď platí, že naše rovná daň je i pro nízkopříjmové osoby výhodnější než vládní návrh," řekl pro lhned.cz Vlastimil Tlustý, předseda poslaneckého klubu nejsilnější opoziční strany ODS. "Jenže je někdy těžké vysvětlit lidem princip odpočitatelných položek. Toho vláda využívá, lže a říká, že jejich návrh je výhodnější. Pokud tedy bude složité vysvětlit náš systém, propočítáme dvanáctiprocentní rovnou daň." Podle Sobotky bude snížení daní stát ročně 10 miliard (2006) až 15 miliard (2007), což by mělo být kompenzováno rychlejším růstem ekonomiky a již přijatými reformami. Pozitivně hodnotí inovaci Petr Dufek z ČSOB: "Je pravdou, že navržená změna příznivě ovlivní peněženky většiny daňových poplatníků. A to je nepochybně velmi silný argument." Šéf České národní banky Zdeněk Tůma ovšem v rozhovoru pro agenturu Reuters poznamenal, že návrh může ekonomiku naopak zatížit a v důsledku vést třeba i k odložení plánovaného přijetí eura.

Česká republika prodala radar Věra do Estonska

Estonsko se stane po Spojených státech druhým zahraničním vlastníkem pasivního radiolokátoru Věra. Ten je schopný

nepřátelský subjekt, aniž by byl sám odhalen. Kontrakt vyjednal 28.června ministr obrany Karel Kühnl na schůzce s estonským protějškem Urmasem Paetem. O nákup Věry mají zájem i Malajsie, Vietnam nebo Čína. Loni povolilo ministerstvo průmyslu a obchodu vývoz šesti radiolokátorů do Číny, ale kvůli námitkám Spojených států i ministerstva zahraničí se prodej neuskutečnil. Česká armáda se také chystá poskytnout radiolokátor Severoatlantické alianci.

4. 7. 2005 (střed)

EUR, 1	30.010
Kanada, 1	20.290
Slovensko, 100	78.204
USA, 1	25.231

Kultura

Karel IV. zvítězil v soutěži Největší Čech

Finále soutěže Největší Čech nepřineslo žádné překvapení. V poněkud rozpačitém večeru, kterým se Česká televize snažila seriózním způsobem konkurovat projektu Česko hledá superstar, přišlo nejvíce hlasů pro císaře a krále Karla IV. Zvítězil před prvním prezidentem Československé republiky a jejím spoluzakladatelem Tomášem Garrigueem Masarykem a pomyslný bronz získal bojovník proti komunismu a první český prezident Václav Havel. Čtvrt milionu SMS, jejichž pomocí lidé volili jednoho z nominované desítky, pak určil i další pořadí: Jan Amos Komenský, Jan Žižka, Jan Werich, Jan Hus, Antonín Dvořák, Karel Čapek a desítku uzavřela Božena Němcová. O anketě, která probíhala od 1.ledna, se rozproudily diskuse od chvíle, kdy se ukázalo, že její přední pozice okupují ne zcela existující postavy v čele s veli-

kánem ducha i těla Járou Cimrmanem. Po konzultaci s britskou BBC, která soutěž představila poprvé a vlastní na ni vysílací práva, padla možnost, že by se právě on stal největším Čechem. Namísto toho byli v rámci květnového nominačního večera vyhlášeni největší fiktivní Češi. Za Cimrmanem skončili například Krteček či Rychlé šípy. První národ, který s pomocí televize zvolil ty největší ze svého středu, byli Britové. Zvítězil válečný a poválečný premiér Winston Churchill před konstruktérem Isambardem Brunem a princeznou Dianou. Za nimi skončili John Lennon, William Shakespeare či Horatio Nelson. Ani britská soutěž však neskrývá jeden úlet, 76. pozici totiž zaujal neznámý voják. Německou anketu potom vyhrál kancléř Konrád Adenauer, jenž je považován za symbol vzestupu západního Německa z poválečné bíd. Druhý skončil Martin Luther a třetí Karel Marx. V desítku nejúspěšnějších figurovali například Johann Sebastian Bach či Albert Einstein. Před českým hlasováním si svého největšího zvolili ještě Kanadáné. Nejvíce hlasů získal dlouholetý premiér Tommy Douglas před Terryem Foxem a Pierrem Eliotem Trudeauem.

Pražská muzejní noc zaplnila výstavní sály

Druhý ročník muzejních nocí, který se uskutečnil od 20.května v 73 českých městech, završila v sobotu 4.června muzejní noc v Praze. Více než 40 objektů (mezi nimi Národní muzeum, Židovské muzeum, Národní Galerie, Rudolfinum či Umělecko-průmyslové muzeum) zpřístupnilo své expozice pro širokou veřejnost, a to vět-

šinou zdarma, případně za symbolické vstupné. První ročník Pražské muzejní noci se loni inspiroval evropskými příklady. Vyvolal nečekaný ohlas - organizační týmy napočítaly více než 50 tisíc návštěvnických vstupů. Proto se muzejní noc nejen opakovala, ale zároveň i rozšířila po celé republice. O úspěchu letošní Pražské muzejní noci napovídaly už davy lidí, které se pohybovaly směrem k budovám, v nichž se akce odehrávala. Stejně to vypadalo i na pěti trasách speciální bezplatné autobusové linky a samozřejmě i ve výstavních prostorách. Jindy tiché a poloprázdné sály ožily, a poskytly tak návštěvníkům neobvyklou příležitost být v noci v přeplněném muzeu. Některá muzea navíc lákala návštěvníky na doprovodné akce. Národní muzeum např. odhalilo nově vystaveného medvěda a aligátora a prohlídku Pražského hradu zase zpestřily postavy v dobových kostýmech. Mnozí využili možnost prohlédnout si aktuální výstavy v pražských galeriích. V domě U Kameného zvonu bylo a stále je možné vidět V. Bienále mladého umění Zvon 2005, které představuje novou generaci českých umělců, ale také se snaží nastínit hlavní vývojové tendence současného umění. Galerie Rudolfinum vystavuje fotografie Švýcarky Annelies Strby zaměřené na dvě hlavní témata - rodinu a města, která autorka navštívila. Langhans Galerie nabízí exkurzi do arabského světa prostřednictvím fotografií dvanácti současných autorů. Výstava nazvaná Nazar se pohybuje na pomezí reportáže a umělecké fotografie. Také ona měla doprovodný program - návštěvníci si prohlí-

želi fotografie za doprovodu arabské hudby a s kelímkem arabského čaje v ruce.

Gott a Vondráčková se vrátili do Carnegie Hall

Po pěti letech se Karel Gott a Helena Vondráčková vrátili do jedné z nejslavnějších koncertních síní světa, newyorské Carnegie Hall. Při koncertu 14.června zazněly v jejich podání známé hity, muzikálové melodie, klasická hudba i lidové písně. Na závěr společně zazpívali slavnou Vejvodovu Škodou lásky. Spolu s nimi vystoupil známý polský zpěvák Ryszard Rynkowski. Původně měl účinkovat i Waldemar Matuska, ale týden před koncertem musel kvůli náhlému onemocnění účast odříct. Na podzim 2000 byla Carnegie Hall téměř vyprodaná, letos byl sál podle novinek.cz zaplněn z jedné třetiny. V obecnstvu převažovali místní Češi, Slováci a Američané polského původu.

Dagmar Havlová se vrací na divadelní prkna

Někdejší první dáma České republiky se vrátí na jeviště. Dagmar Havlová-Veškrnová, která herectví opustila po sňatku s prezidentem Václavem Havlem v roce 1997, se v březnu 2006 znovu představí v pražském Divadle na Vinohradech. "Stýská se mi po divácích, teď si už můžu udělat tu radost," uvedla Havlová pro ČTK v Trenčianských Teplicích, kde se jí na festivalu Art Film dostalo pocty nazvané Hercova mise. Ztvární hrdinku hry amerického dramatika a herce Israhela Horovitze Chvíle pravdy. Režisér Ladislav Smoček, jehož si vybrala sama Havlová, uvedl, že zkoušet se začne v lednu příštího roku. Havlová odhaduje, že zkoušela naposledy před deseti lety a na jevišti prý nestála osm let -

svou poslední roli královny Kristiny si zahrála již po sňatku na dobročinných představeních ve prospěch postižených záplavami z roku 1997. Na svou domovskou vinohradskou scénu se měla vrátit před čtyřmi léty jako Marie Stuartovna ve hře Ať žije královna. Z projektu ovšem sešlo, protože se řediteli divadla zdála inscenace příliš drahá. Pro Dagmar Havlovou, která ještě pod příjmením Veškrnová natočila mnoho televizních děl a filmů, bude návrat na jeviště znamenat i návrat před publikum, které si ji pamatuje především z komediálních rolí 70.let. V současnosti se sice nezřiká ani představy, že by ještě natáčela, nicméně herectví prý pro ni už navždy zůstane jen koníčkem.

Maďarští tanečníci nadchli publikum Národního divadla

26.června vystoupil v historické budově Národního divadla maďarský taneční soubor Szegedský soudobý balet. Předvedl moderní choreografii s názvem Carmina burana na stejnojmennou hodinovou skladbu Carla Orffa. Autor choreografie a současný šéf souboru Tamas Juronics si pro své dílo vybral motiv oslavy života a marného boje se smrtí. Tuto vizi pojal na příběhu dvou mladých lidí ve skupině vyvrženců civilizace. Smrt, která se na úplném začátku a konci představení objevuje v pozadí jako postava v černé kápi, dostihne dívku po společném tanci, kterým vítají svítání, symbol života. Choreograf o tomto kuse píše: "Dívka, které byl souzen jen krátký život, může na okamžik pocítit štěstí. Láska, která jí pomáhá zapomenout na zlo, jí dává naději, že život může být i jiný, hezčí. Fortuna je ale falešná a krutá,

nezajímá ji krása okamžiku." Za postavou dívky je možné cítit ozvuk romantických postav klasického baletu, zvláště Giselle, ale téma je nesmrtelným příběhem, který zřetelně upomíná i na nejstarší slovesné památky, jako je český spor Oráč a Smrt. Asociaci s dávnými časy podporuje to, že autor se při výběru dekorace vyhnul umělým materiálům. Jevišťe zakryl vlněným kobercem, od stropu pověsil kovové řetězy, tanečníky nechal manipulovat s dřevěnými lavicemi, šustícími otepí slámy a do studny v pozadí proudí čistá voda. Tančí se naboso v lehkých vzdušných kostýmech. Szegedský soudobý balet založil v roce 1987 jako Szegedský balet Imre Zoltan. Současnou podobu má od roku 1993. Dnes je nejvýznamnějším souborem moderního tance v Maďarsku a získal i evropské uznání. Ve svém stylu využívá především prvky akrobatického tance a tanečního divadla, ale tanečníci procházejí i klasickou školou. V České republice zatím vystoupil poprvé.

Sport

Aletické Zlaté třetě vévodil sprinterský výkon

Jamajský sprinter Asafa Powell zaběhl jako první na území České republiky 100 metrů pod 10 vteřin. Nejrychlejší muž současnosti triumfoval časem 9,85 na atletickém mítinku kategorie Super Grand Prix Zlatá tretra, který se uskutečnil 9.června v Ostravě. Powell přitom absolvoval závod za ztížených podmínek. Mítink provázela hustá dešť a na červen netypická zima. Jeho ostravský čas zůstal pouze sedm setin za světovým rekordem Tima Montgomerygo. Špičkovým výkonem se představil i ruský oštěpař Sergej Makarov. V nepřítomnosti Jana Železného, jenž

kvůli zraněné achillovce usedl pouze do hlediště, dosáhl hodem 88,84 metru letošního maxima. Zaujala také ženská stovka. Bulharka Lalovová překonala časem 11,03 rekord mítinku, který od roku 1982 držela Jarmila Kratochvilová. Z domácích atletů se nejvíce dařilo dvojici Čechlová, Mužik. Diskařka Věra Čechlová-Pospíšilová zvítězila šestým pokusem 65, 98 metrů, a porazila tak olympijskou vítězku Natalii Sadovovou. Z prvního místa se radoval i Jiří Mužik. V běhu na 400 metrů dosáhl času 48,93 a splnil limit pro srpnové MS. Exhíbiční trojboj - běh na 110 metrů překážek, skok do dálky a vrh koulí, vyhrál Roman Šebrle.

Tenistka Koukalová vyhrála české finále na WTA

Česká tenistka Klára Koukalová vyhrála 18.června turnaj v Hertogenboschi. Ve finále porazila krajanu Lucii Šafářovou 3:6, 6:2, 6:2. Byl to první finálový zápas okruhu WTA od roku 1994, kdy proti sobě nastoupily dvě české hráčky. Triadvacetiletá Koukalová pokazila první set 1:5. V následující sadě však zápas otočila. Povedlo se jí tak vyhrát první titul v kariéře při šestém startu ve finále. O pět let mladší Šafářová letos zvítězila na turnaji v Estorilu. V Hertogenboschi se dařilo i dalším českým tenistům. V mužské dvouhře došel do semifinále Jan Hernych, který podlehl Chorvatu Ancicovi 4:6, 4:6. Ve čtyřhře se z vítězství radoval pár Cyril Suk, Pavel Vízner, který v porazil další Čechy Tomáše Cibulce a Leoše Friedla 6:3, 6:4. Do finále se probojovala i Iveta Benešová, jež se Španělkou Llagosteraovou-Vivesovou nestačila na rusko-španělské souperky Safinovou a Medinaovou-Garriguesovou a prohrála 4:6, 6:2, 6:7.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež se chce zasazovat o obnovení jednoty křesťanů

První apoštolská cesta Benedikta XVI. vedla do italského města Bari, kde v neděli 29.5. předsedal závěrečné mši 24. národního eucharistického kongresu. Bohoslužby se zúčastnilo 200 tisíc lidí. Téma setkání znělo: "Nemůžeme žít bez neděle". Papež ve své promluvě nejprve připomněl hrdinství prvotních křesťanů, kteří se o nedělích scházeli ke slavení eucharistie i přes to, že císař Dioklecián trestal účastníky bohoslužeb mučením a smrtí. Život křesťanů není snadný ani v současném světě, "poznamenán bezuzdným konzumismem, náboženskou lhostejností a sekularismem uzavřeným všem formám transcendence," uvedl papež. Benedikt XVI. zdůraznil, že účast na nedělních bohoslužbách není pro křesťany pouhou povinností, ale především zdrojem energie k tomu, aby mohli v dnešním světě plnit poslání křesťanů. Eucharistie je svátostí jednoty. Plně přijímat Krista je možné pouze ve spojení s druhými. Je tragédií, že je to právě tato svátost jednoty, která křesťany nejvíce rozděluje, řekl Svatý otec a dodal, že chce nasadit veškeré své úsilí k tomu, aby přispěl k obnovení úplné a viditelné jednoty křesťanů.

Papež hovořil při generální audienci i česky

Papež Benedikt XVI. Při generální audienci 6.června varoval katolíky před nezřízenými touhami po moci a prestiži. "Skutečná velikost se spíše ukazuje v ochotě ke službě a poslušnosti vůči Bohu," zdůraznil papež při své promluvě ve Vatikánu. Svatý otec vyzval věřící, aby se velkoryse angažovali jako svědkové Krista. Pro každého křesťana je směrodatný příklad Ježíše Krista, který se pokoril až k smrti na kříži. Ježíš, jehož Boží přirozenost není nijak omezená, se nenechal využít jako nástroj triumfu, připomněl papež. Naopak se ponížil a bezvýhradně se ponořil do bída a slabosti lidství. Audience, při níž Benedikt XVI. mluvil rovněž v několika slovanských řečech, se zúčastnilo přibližně 30 tisíc poutníků a návštěvníků. Benedikt XVI. se v češtině obrátil na společenství poutníků z benediktinského opatství z Rajhradu u Brna.

Papež potvrdil svou účast na Světovém dnu mládeže

Papež Benedikt XVI. navštíví rodné Německo ve dnech 18. až 21.srpna 2005. Ředitel Tiskového střediska Svatého stolce Joaquín Navarro-Valls 21.června oficiálně potvrdil cestu Svatého otce do Kolína nad Rýnem, kde se zúčastní XX. světového dne mládeže. Papežův odlet je plánován na čtvrtek 18.8. v 10.00 hodin z letiště Ciampino. Přílet Benedikta XVI. do Kolína se předpokládá kolem poledne. Následující den (19.8.) pojedí Svatý otec automobilem do Bonnu, odkud se pozdě odpoledne vrátí zpět do Kolína nad Rýnem.

500 let vydavatelské činnosti Montserratského opatství

„Skutečnost, že Evropa má křesťanské kořeny, by neměla nikomu vadit“ – řekl v rozhovoru pro římskou agenturu Zenit představený opatství Montserrat. O. Josep Maria Soler to ne-

považuje za podsouvání určitého světonázoru jiným lidem. Jde pouze o uznání historické pravdy, kterou nelze popřít. Slavné katalánské opatství slaví v těchto dnech půl tisíciletí své vydavatelské činnosti. Při té příležitosti zorganizovalo výstavu rukopisů a starých tisků. Montserratský opat připomněl také význam kláštera v dějinách Evropy. Tamní mariánská svatyně patří k nejznámějším na našem kontinentu. Montserratská mniši založili kláštery daleko od Iberského poloostrova. Mezi nimi proslul také pražský emauzský klášter.

Národní pouť na Svaté hoře u Příbrami

Národní pouť se konala v sobotu 4. a v neděli 5.června 2005 na Svaté Hoře u Příbrami při příležitosti oslav 100. výročí povýšení svatohorského chrámu na baziliku. Oslavy byly zahájeny v sobotu 4.6. v 19.30 hodin liturgií v byzantském obřadu, kterou celebroidl apoštolský exarcha a generální sekretář České biskupské konference (ČBK) Ladislav Hučko spolu s košickým exarchou Milanem Chauturem. Po skončení liturgie následovalo procesí se svícemi po areálu Svaté Hory a od 22.00 hodin ohňostroj. V průběhu celé noci byla bazilika na Svaté Hoře přístupná věřícím k adoraci. Hlavní koncebrovaná mše svatá se konala 5.6. v 10.00 hodin. Zúčastnili se jí oba čeští kardinálové: pražský arcibiskup Miloslav Vlk a odborník na spiritualitu křesťanského Východu Tomáš Špidlík SJ, který měl homilii. Kromě ostatních českých a moravských biskupů se zúčastnila pouti řada hostů z Rakouska, Německa, Polska, Slovenska a Itálie a dokonce dva biskupové z Indie. Přijel také bývalý apoštolský nuncius v České republice arcibiskup Giovanni Coppa a současný nuncius arcibiskup Diego Causero. Mši svatou přenášela přímým přenosem Československá televize na 2.programu. Pout' zakončil odpolední koncert a společná modlitba liturgie hodin a slavnostní pozhánání.

Premiéra filmu o P. Šuránkovi

Premiéra filmu "Pěšák Boží", který natočilo Studio Telepace Ostrava, se uskutečnila ve čtvrtek 30.6. od 12 hodin ve velkém sále arcibiskupské kurie v Olomouci, Biskupské nám. Videofilm pojednává o životě a díle ThDr. Antonína Šuránka, který svým působením výrazně ovlivnil celou jednu generaci kněží. Plný a dramatický život P. Šuránka zachycuje 45 minut filmu, který je koncipován jako projev obdivu k člověku, jehož život a dílo se dá označit slovem "kněz". Autoři shromáždili materiál více než 9 let. Někteří s respondentů, kteří ve filmu o P. Šuránkovi vypovídají, již dnes nejsou mezi námi - salesián P. František Míša SDB zvaný Dominus, dominikán P. Jiří Maria Veselý OP a další. Dokument je rozdělen na 14 zastavení. Každé přináší konkrétní zamyšlení nad osobností Antonína Šuránka. Tvůrci dokumentu se snažili z výpovědi mnoha svědků poskládat pohled na život a charisma výjimečného muže, o kterém je zahájen proces blahřečení.

Režie: Naděžda Urbášková a P. Leoš Ryška SDB; výroba: Studio Telepace, <http://www.studiotelepace.cz>.

Eucharistie - nikým nežádaný dar

Pokračování ze str. 3

Ani čas se neodměřuje. Jedna hodina není dosti dlouhá pro milence, aby si sdělil všechno, co si chtějí říci. Proč se to zdá být tak těžké pro ty, kteří tvrdí, že milují Pána Ježíše, aby s ním strávili jednu hodinu?

Věříme, že Ježíš chápe naše problémy a potřeby a je schopen nám pomoci. Jsme také my schopni naslouchat a odpovídat na to, co by on mohl od nás požadovat? Jsou chvíle, kdy jsme před Nejsvětější svátostí, a jediné co je třeba, abychom dělali, je ztišit se, uvolnit se a slyšet Ježíšův hlas: „Bud' pro mě přede mnou!“

Jestliže považujeme Pána Ježíše za svého přítele, neměl by náš vztah k němu být egoistický. Co bychom si asi my mysleli o přátelích, kteří si na nás vzpomenu jenom, když něco potřebují? Někteří lidé se nás nikdy nezeptají, zda by pro nás mohli něco udělat, je pouze zajímavá, co my můžeme udělat pro ně. Bohužel někteří z nás jednají s Pánem Ježíšem, našim přítelem, podobně. Víme, kde ho najít, když něco potřebujeme, zvláště, když tato potřeba je naléhavá. Tehdy nás nic nezastaví.

Jak by se ale náš poměr k Pánu Ježíšovi zlepšil, kdybychom si zvykli ho navštěvovat, aniž bychom ho o něco žádali. Přijít za ním jen proto, abychom ho velebili a jemu děkovali. Nemyslete, že mu dlužíme hodně času za všechno, co pro nás udělal?

Nepochybně velkým argumentem ohledně pravidelně stráveného času před Nejsvětější svátostí by mohl být čas. V dnešním zkomercializovaném světě psychologové, kteří se zabývají výzkumem správného využití času, vybízejí lidi, aby dobře hospodařili s časem a rozhodli, co je opravdu důležité a pak to postavili na první místo. Na které místo, v pořadí důležitosti, stavím modlitbu?

Musíme se zeptat sami sebe: „Jak důležitý je můj vztah k Pánu Ježíšovi? Co mohu udělat, abych zlepšil naše přátelství? Je jedna hodina týdně... nebo 15 minut denně příliš velkou obětí?“

Měli bychom si současně položit i jiné otázky: „Kolik času věnuji péči o své domácí miláčky – kočku nebo psa? Kolik

času strávím před televizí nebo u počítače? Co kdybych stejný čas, jako věnuji televizi, věnoval Pánu Ježíši ve svatostánku? Kolik času věnujeme sportu nebo nákupní hořečce? Často navštěvujeme nákupní středisko jen abychom viděli, co je tam nového a nic zvláštního nepotřebujeme, protože to všechno již máme.

Většina toho, co jsme jmenovali stojí peníze. Čas před Nejsvětější svátostí je zadarmo. Pán Ježíš je tam neustále, kdykoli je připraven. Nikdo si nemusí domlouvat zvláštní termín schůzky. On se nikdy neopozdí, i když my někdy na společnou adoraci přijdeme pozdě. On neustále čeká, aby nám mohl dát nepopsatelnou radost a pokoj. To všechno může být naše, když o to poprosíme. To jediné, co musíme udělat je otevřít naše srdce, mysl a ruce, abychom dostali všechno, co on pro nás připravil.

Série našich zamyšlení o eucharistii byla nazvána: Eucharistie – nikým nežádaný dar. Nikdo z nás si nedokáže představit, co pro nás Bůh připravil. Jeho láska je nezměrná a neustále nám nabízí to nejlepší. Dejme mu možnost, aby nás zahrnul těmito nepředstavitelnými dary a zahrnul nás svou štědrostí.

Modleme se za sebe i za ostatní křesťany a také za všechny lidi, abychom hlouběji poznali a ocenili, co pro nás znamená přítomnost Pána Ježíše v nejsvětější svátosti a otevřeli se jeho lásce a milosti a byli mu trvale vděční.

Svatý otec Jan Pavel II. vyhlásil od října 2004 do října 2005 Rok eucharistie. Máme možnost slyšet a číst mnoho krásných myšlenek, které mají prohloubit naši úctu k Nejsvětější svátosti, probíhají mnohé eucharistické programy na farních, diecézních i národních úrovních, které však budou smysluplné jen tehdy, když povzbudí viru jednotlivců. Pro začátek je třeba udělat své osobní předsevzetí a rozhodnutí častěji se účastnit mše svaté, navštěvovat adorace Nejsvětější svátosti a přistupovat ke svátému přijímání. Nečekejme na to, až co budou dělat druzí, ale začneme sami a brzy poznáme, co Pán pro nás udělá, když mu budeme věnovat více pozornosti. Využijme daru štědře nabízeného, o kterém se nám ani ve snu nezdálo, že bychom si něco takového mohli přát.

*Sr. John Vianney Vranak
z kongregace sv. Cyrila a Metoděje, Chicago*

Srdce - první pomoc sám sobě

Jestliže každý z vás, kdo dostane tuto zprávu, ji pošle dál 10 lidem, můžete se vsadit, že zachráníme alespoň jeden život. Dejme tomu, že je čtvrt na sedm večer a vy jedete autem domů (samozřejmě sám) po nezvykle těžké práci. Jste opravdu unaven, není vám dobře a máte pocit marnosti. Náhle pocítíte v hrudi prudkou bolest, která se začne šířit do paže a až do spodní čelisti. Jste jen asi 7 až 8 km od nejbližší nemocnice, ale naneštěstí nevíte, zda budete schopen tam dojet. CO MŮŽETE UDĚLAT? Máte kurz první pomoci, ale ten, kdo vás tam učil, vám zapomněl říci, jak ji poskytnout sám sobě. Protože lidé jsou často sami, když utrpí náhlou srdeční příhodu, je tento článek asi na místě. Člověku,

jemuž přestane srdce pravidelně tlouci a který začne omdlávat, zbývá bez cizí pomoci jen asi 10 sekund (!), než ztratí vědomí. Ale takto postižený člověk si může sám pomoci tím, že bude opakovaně a velmi silně kašlat. Před každým zakašláním je třeba se hluboce nadechnout a kašlat se musí zhluboka a dlouze, jako kdybyste chtěl hluboko z plic vykašlat hlen, a zakašlání je nutno opakovat každé dvě vteřiny, dokud nepřijde pomoc nebo dokud neucítíte, že srdce opět tluč normálně. Hluboké vdechy dodají do plic kyslík a pohyby při kašli stlačují srdce a udržují krevní oběh. Tlak na srdce také pomůže obnovit jeho normální rytmus. Tímto způsobem se oběť srdečního záchvatu dokáže dostat do nemocnice.

*Řekněte to co největšímu počtu lidí, může jim to zachránit život!
F. Daniel Rochman, MD, Rochester General Hospital, USA*

Z dopisů našich čtenářů

Don Bosco School
Imphal - Manipur 10.června 2005

Draží přátelé.

Jistě jste už slyšeli v brněnském rádiu Proglas, že jsem měl návštěvu z vlasti. Pan František Kopečný z Přerova CSI Mezinárodní Křesťanské Solidarity k nám přijel s trojicí vedoucích rádia a televize z Brna. Já jsem se na počátku skoro bál je sem pozvat, protože zde v Manipuru je několik desítek skupin nespokojených, kteří drží celý stát v ustavičném napětí, a tak vláda omezuje návštěvy cizinců z důvodů bezpečnosti. Ale byl jsem upřímně rád, když sem přijeli a doprovázel jsem je celých deset dní na cestách do hlavních městeček v Manipuru a v sousedním Nagalandu.

Díky Bohu prošlo to hladce a doufám, že si odnesli do České Republiky pěknou představu o tom, co se zde děje a co křesťanství už udělalo v těchto horách. Srdečně děkuji celé skupině za tak milou návštěvu a za povzbuzení v naší práci. Vždyť s Pomocí Boží a s Vaší dobrotou už teď začínáme druhou část tohoto roku. Rozšířili jsme ještě podporu, kterou dáváme chudým dětem. Mám jich více než 500 roztroušených v různých školách a internátech. Jsou v dobrých rukách.

Mimo to naše škola Dona Bosca tento rok organizovala 40 privátních skupin pro negramotné děti, které by jinak zůstaly na ulici bez školení. Říkáme tomu Literacy programme. Je to prostě sociální práce. Je důležitá a všechno zaměřuje na morálku a nakonec na náboženství, protože bez Krista Pana i vzdělání nakonec zkrachuje. Naplní hlavu, ale bez Boha často vede jen k blahoslavení sobectví a pýchy.

Abychom zdůraznili duševní rovnováhu, zdůrazňujeme Boží lásku a křesťanský plán života. Se strachem sledujeme jak i mnohé křesťanské vlády by rády vynechaly i zmínku o Bohu a nabídly by Mu jenom ložnici, aby si odpočinul a nechal nás dělat, co chceme my. Ale je vidět, jak celý svět reaguje proti tomu modernímu ateizmu. Bylo to vidět když zemřel předešlý papež. Celý svět ho uznal za nositele světla a náš nový papež ze střední Evropy bude pokračovat směrem k Bohu.

My se zde snažíme rozšířit počet Bohu věrných lidí a jistě všude je spousta lidí, kteří vyprošují Boží milost, aby se Boží království upevnilo a rozšířilo na celém světě. Společně se na Vás a modlíme se.

Děkují za všechno.

S Bohem

Váš v Srdci Páně
P. Jan Med SDB

May 7, 2005

Dear Father Dusan,

I was happy to see the picture on page 14 of Hlasy Naroda No 4/2005 of the late Holy Father with Cardinal Tomasek. I thought I might add a bit of information.

The two bishops in the front row from the far left to right are Archbishop John Vlazny, now of Portland, Oregon, and myself. I was then Archbishop of Dubuque. I don't know the name of the bishop next to the Holy Father, but I did recognize the two of us. Archbishop Vlazny is leaning over to see the Pope.

Archbishop Vlazny and I are natives of Chicago. The Vlaznys were friends of my parents. We were both in Rome for the canonization and met a number of persons from the Czech Republic for the first time. I remember particularly Abbot Opasek. My brother, Father Edward, OSB was also there with us.

Faternally,

Archbishop Daniel W. Kucera

Most Rev. Daniel W. Kucera, OSB
Retired Archbishop of Dubuque
13952 E. Marina Dr.#612, Aurora, CO. 80014-3754
TEL:303-751-3243 FAX: 303-368-5233

Na dotaz Otce arcibiskupa Daniela W. Kučery, OSB připojujeme znovu fotografii Jana Pavla II. s biskupy a bohoslovci při generální audienci konané při příležitosti kanonizace svatě Anežky České v Římě 13.11.1989.

Pořadí biskupů zleva do prava je následující:

Arcibiskup John Vlazny, Portland, OR - USA, arcibiskup Daniel Kučera, Dubuque, CO - USA, arcibiskup František Vaňák, Olomouc - Morava, kardinál František Tomásek, arcibiskup v Praze, Svatý otec a biskup Josef Koukl, Litoměřice - severní Čechy

66th MORAVIAN DAY FESTIVAL

TUFARANKA
ze Šakvic

Music by: Tufaranka (Band from Moravia Czech Republic)
Sponsored by United Moravian Societies

Sunday, September 25th, 2005

- ❖ Holy Mass – 10:00 a.m.
- ❖ Program – 2:00 p.m.
- ❖ Social Dance after the Program

**UNION HALL #150
6200 WEST JOLIET ROAD,
COUNTRYSIDE, ILLINOIS, USA**

**WELCOMING DANCE WILL BE HELD ON SATURDAY,
SEPTEMBER 24, 2005, 8:00 P.M. AT UNION HALL #150
6200 WEST JOLIET ROAD, COUNTRYSIDE, ILLINOIS
FOR ADDITIONAL INFORMATION, CALL (708) 562-2307**

or

Visit our website at: <http://unitedmoraviansocieties.org/>

Český kostel sv. Cyrila a Metoděje v Chicagu

Pokračování ze str. 2

V roce 1977 Otec Kouba pověřil organizací „Joshua“, aby provedla ve farnosti průzkum, na jehož výsledcích by mohl poznat, jak jsou farníci spokojeni s chodem farnosti a zda život ve farnosti splňuje jejich očekávání. Většinou farníci projevili spokojenost s řízením farnosti a jejími různými aktivitami, ale mnozí poukázali, že by se mohla vylepšit liturgie. Průzkum potvrdil, že značná část dotázaných stále touží po návratu dřívějšího způsobu sloužení mše svaté. Avšak nejkritičtější bodem průzkumu byl počet věřících farníků. I když úbytek věřících byl všeobecně pocíťován v celé arcidiecézi, přibližně polovina farníků naznačila, že se z farnosti odstěhují během příštích pěti roků. Tak jako jiné farnosti po celých Spojených státech i farnost sv. Cyrila a Metoděje zakusila fenomén „nekostelních“ katolíků, kteří se již pravidelně neúčastní mše svaté. Mezi tyto „nekostelní“ patří především dospělí do 35 roků. Po provedení průzkumu Otec Kouba uspořádal celou sérii schůzí s farníky, kde se snažil společně zjistit, jak zachránit upadající farnost. Mezi léty 1974 až 1979 počet žáků ve farní škole poklesl ze 171 na 86. V té době náklady na jednoho žáka stouply na \$ 1,268, což byl dvojnásobek průměru v jiných farních školách. Farní školní výbor pod vedením Jana Serauskase na schůzi s okolními faráři a řediteli škol celou situaci prodiskutovali

a za asistence plánovacího oddělení arcidiecézního školního výboru byl vypracován plán, ve kterém bylo zveřejněno, kolik míst je k dispozici v jednotlivých třídách v devíti okolních farních školách, do kterých mohou rodiče z farnosti sv. Cyrila a Metoděje své děti přihlásit. V prosinci 1979 farní školní výbor požádal arcidiecézi, aby směl v příštím roce farní školu uzavřít.

V té době přestala být farnost sv. Cyrila a Metoděje převážně českou. Ve farnosti zůstalo přibližně 600 rodin nejrozmanitějšího etnického původu a také jejich počet se neustále zmenšoval, až v roce 1990 arcidiecéze farnost uzavřela a Otec Kouba byl přeložen do sousední polské farnosti sv. Josefa a pak působil jako emeritní farář ve slovenské farnosti sv. Šimona. Před dvěma roky odešel do arcidiecézního kněžského domova pro kněze na odpočinku v Des Plaines.

V současné době přešel kostel sv. Cyrila a Metoděje do vlastnictví církve Adventistů Sedmého dne a nese název New Life – Nový život. Působí v něm známý adventistický kazatel Robert Robinson. Ostatní farní budovy jsou ve správě řeholníků sv. Františka z Assisi, kteří se věnují především službě přistěhovalců a bývalá farní škola nesoucí nyní název „Theresa house“ poskytuje prozatímní útlek potřebným rodinám.

Připravil Karel J. Chrobák

Srdečné přání

k 70. narozeninám

panu

Ladislavu Gajdovi

**členu Rady České misie a
funkcionáři a členu mnoha
krajanských organizací**

K Vašemu významnému
životnímu jubileu Vám přejeme
hojnost Božího požehnání,
pevné zdraví, osobní spokojenost
a dobrou rodinnou pohodu.
Kéž Vám dobrotivý Bůh odplatí
Vaši obětavou práci
pro naše krajany
a dá mnoho sil do dalších let.

Fr. Dušan Hladík

a přátelé

z České misie v Chicagu

CZECH RADIO SCHEDULE

for the Cleveland Area

WERE 1300 AM

Saturdays 2.00 – 3.00 p.m.

Host: Frank Moravcik

Sundays 1.00 – 3.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Jerry Jiráček

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici

1450 AM

v neděli v 9.00 am

a v úterý a ve čtvrtek v 9.30 pm

Lidice v amerických Crest Hill trvalou památkou Lidic českých

*Proslov Tonyho Jandáčka
na vzpomínkové slavnosti 12.června 2005*

Scházíme se dnes u tohoto pomníku, abychom si znovu připomenuli onu krvavou tragedii, která se odehrála před šedesáti třemi roky to je 10.června 1942. Shodou okolností v ten den jsem prožíval své osmé narozeniny u své babičky v Železně u Berouna, vesničky, která je vzdálená jen několik kilometrů od Lidic. Místní horníci, kteří tehdy pracovali v uhelných dolech na Kladensku byli očividnými svědky té hrozné události, kdy němečtí vojáci obklíčili Lidice a začali ničit tuto malebnou vesničku a vraždit její obyvatele. Moje železnická babička vlastnila malou hospůdku, kde se vesničtí horníci scházeli po noční směně a pamatují si, jak otřesně na mne působilo jejich vyprávění.

Tato malá vesnička Lidice u Kladna, jejíž obyvatelé neměli na prasto žádného podílu na atentátu na tak zvaného říšského protektora Reinharda Heydricha, se nicméně stala obětí nacistického běsnění. Není nutno zabíhat do detailů onoho atentátu, ale podle určitých britských pramenů, k likvidaci Heydricha došlo na podnět exilového prezidenta Edwarda Beneše, který prý chtěl západním spojencům dokázat, že Češi nejsou kolaboranty s nacistickými okupanty, ale že v tak zvaném protektorátu existuje silný podzemní odboj. Prezident Beneš samozřejmě netušil, jak hrozné následky vyvolá atentát na tohoto úhlavního nepřítele českého národa.

Na zahradě Horákova statku v Lidicích bylo tehdy hromadně popraveno 173 mužů, včetně tří a sedmdesátiletého katolického faráře a chlapců nad 14 let. 184 žen bylo odvečeno do koncentračního tábora v Ravensbrücku a 100 dětí bylo násilně odtrženo od svých matek a posláno do koncentračních táborů v Polsku. Několik nejmenších dětí bylo přiděleno německým rodinám k poněmčení.

Príslušníci rodiny Horákovy a Stříbrných byli dodatečně popraveni; protože jejich synové, Josef Horák a Josef Stříbrný v té době údajně sloužili u anglického letectva. Sudetský Němec a zapřísáhlý odpůrce českých vlastenců Karl Hermann Frank osobně dohlížel na to, aby Lidice byly úplně srovnány se zemí. Na konci druhé světové války bylo zjištěno, že celkem 248 lidických občanů bylo buď zastřeleno nebo utýráno Němci pro zastrašení českého obyvatelstva.

V neděli 12.července 1942 se konala zde v tehdejším Stern Park – nynějším Crest Hill nedaleko Chicaga pamětní tryzna, na které byl hlavním řečníkem americký státník a později dokonce kandidát na prezidenta Spojených států Wendell Willkie. Prohlásil tehdy:

„Protože vrah Heydrich byl zabit, Lidice žijí. Protože lidické svítily zhasly, rozsvítil se plamen, který nikdy nezhasne. Všude a zejména ve Spojených státech severoamerických roste vlna tvrdého, neúprosného odhodlání. Dokud se dějí v jiné zemi věci jako bylo zničení Lidic a zavraždění lidických občanů, nemůžeme se zastavit dokud si nebudeme jisti, že Němci nemohou opakovat podobné zvrstvení u nás.“

Tento den byla osada Stern Park přejmenována na Lidice na počest stejnojmenné zničené české obce.

Brzo potom prohlásil ministr zahraničních věcí Jan Masaryk z Londýna: „Čím byl Pearl Harbor pro Ameriku, tím jsou Lidice pro celý svět.“

Prezident Franklin Delano Roosevelt poslal dopis tohoto znění:

„Dne 10.června 1942 oznámila nacistická vláda vraždu jména Lidice. Nebyla zničena jen malá česká dědinka, byli zavražděni muži; ženy a děti byly rozptýleny, uvězněny nebo zabíjeny. Lidice měly být navěky smazány ze zemského povrchu. Měly být vymý-

Památník Lidic v Crest Hill, kde se každoročně koná vzpomínková slavnost na tragickou událost vyhlazení Lidic u Kladna 10.června 1942.

ceny z dějin a zapomenuty navždy. Osvícení občané malé osady americké si osvojili jméno Lidice. Místo vraždy Lidic, jak si Němci přáli, dostalo se Lidicům nového života.“

Monsignore Jan Šrámek, tehdejší předseda československé vlády v exilu pronesl tato slova do celého světa:

„Lidice budou pomníkem lásky a věrnosti a svědectvím velké udatnosti, která zná věčnou hodnotu pravdy a jde za ní do boje, nehledíc na množství nepřátel. Němečtí barbaři obrátili Lidice v hromady trosek a popela a snad se domnívají, že trosky a popel je vše, co z Lidic zůstalo. Nevědí, že vyhlazením jedné české vesnice proměnili ostatní tisíce českých obcí v pevnůstky národní věrnosti, a nevidí, že z lidských trosek a spálenišť šlehají plameny živelného odporu do všech československých srdcí. Jméno Lidice se stalo symbolem toho, proti čemu bojujeme a toho zač bojujeme. Jestliže všechny svobodné národy světa píší dnes jméno Lidice na svůj štít, činí tak v pevné jistotě, že s Lidicemi vzkříšenými k novému životu, znovu opanují svět věčné ideály, které jsou cennější než naše časné životy.“

V roce 1960 byla zdejší americká osada povýšena na město a dostala nový název Crest Hill. Avšak i potom byl jedné části města ponechán název Lidice a dodnes je takto označena i oficiální autobusová zastávka městské dopravy. Tragické události z doby druhé světové války stále připomíná zde stojící žulový pomník.

A jaké poučení nebo inspiraci máme čerpat z oné tragické události v Lidicích po šedesáti třech letech my, kteří jsme se shromáždili dnes u tohoto pomníku? Myslím, že je důležité, abychom si ve vzpomínce na naše různá národní utrpení uvědomili, že neustálá ostražitosť je podmínkou k zachování všech lidských svobod.

Jako věrní synové a dcery malého, ale statečného národa v srdci Evropy, podílíme se na stejných mravních hodnotách, které posilovaly lidické mučedníky a hrdinné vlastence všech dob v často nerovném boji proti barbarským hordám, které bohužel i dnes hrozí zničit křesťanskou civilizaci. Statečnost lidických občanů, jejich vyrovnanost s krutým osudem, odevzdanost do Boží vůle a jejich důvěra v lepší budoucnost nás zavazují k jednotě, svornosti, svépomoci a osobní toleranci.

Nechť tato pietní vzpomínka skončí tichým slibem, že zůstaneme věrní ideálům svobody, demokracie a hlavně lidskosti – ideálům, za které obětovali své životy obyvatelé Lidic.

Čest budiž jejich památce!

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilosti
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitostí
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road
Berwyn, IL 60402
Tel. (708) 795 - 4400

KARLIN CLUBROOM FRIDAY NIGHTS, 2005

Dancing from 8:00 PM - Midnite

Karlin Hall and Club

5304 Fleet Ave, Cleveland, OH

For details and updates call:

216 - 883 - 4760 or 216 - 581 - 3708

July

1: "FRIDAY NIGHT DANCE"

8: BOB LUBECK

15: JAM NIGHT WITH AL

22:

29: AL MACHUSICK

August

5: "FRIDAY NIGHT DANCE"

12: AL MACHUSICK

19: JAM NIGHT WITH AL

26: BOB LUBECK

*H. Marik
Sons*

Funeral Home of Berwyn

Slouží české komunitě čtyři generace

6507 W. Cermak Road, Berwyn, IL 60402

Phone: (708) 484 - 6310

Barbara Marik Baken - Director

Owned by SCI Illinois Inc.

Úmrtní oznámení

*S bolestí v srdci všem přátelům a známým
oznamujeme smutnou zprávu, že po těžké nemoci
byl Pánem života a smrti povolán na věčnost
naš milovaný manžel, tatínek a bratr, pan*

Miroslav Pastrnak

Narodil se v Dolním Němčí na Moravě 1. září 1945

Do USA přišel po invazi Sovětských vojsk
do Československa v roce 1970.

Zemřel 21. června 2005 v Nursing Home v Downers Grove.

Rozloučili jsme se s ním v kostele Panny Marie Svatohorské
v Cicero 23. června 2005 odkud jsme ho doprovodili
na hřbitov Resurrection v Justice.

*Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou
v modlitbě spolu s námi.*

Teresa Pastrnak, manželka

Mark Pastrnak, syn

Bernardette Rueda, dcera

Zdenka a Vlasta, sestry s rodinami

**Ludva, Jindra a Sláva, bratři s rodinami
v České republice**

Úmrtní oznámení

*Oznamujeme všem přátelům smutnou zprávu,
že ve středu 8. června 2005 zemřela naše drahá
manželka, maminka, babička a prababička, paní*

Marie A. Bindrová

v Cleveland, Tennessee ve věku 81 let

*Děkujeme všem, kdo si na ni
spolu s námi vzpomenou.*

Za truchlící rodinu:

Vladimír Bindr, nažel

Vladimír Bindr Jr., syn

Vladimíra a Roman, vnoučata

Jake, Zachary, Logan a Daniel, pravnoučata

Vroucí vzpomínka

**Letos 12. července 2005 tomu bude už čtrnáct let,
kdy na Stvořitelovo zavolání odešel z našeho
rodinného středu na věčnost můj drahý manžel,
starostlivý tatínek a dědeček, pan**

Josef Kučera

rodák z Vlčnova na Moravském Slovácku

Jeho tělo je pohřbeno na hřbitově Woodlawn

ve Forest Park, Illinois a výroční mše svatá

za spásu jeho duše bude sloužena

v sobotu 9. července 2005 v 6.30 hod. večer

v našem kostele Panny Marie Svatohorské v Cicero.

S bolestí, láskou a vděčností věrně vzpomínají:

Marie Kučerová, manželka

Josef a Rita, Václav a Pavla,

Rostislav Kučera - synové a snachy

Mařenka, Benjamin, Kristýnka a Tomášek - vnoučata

*Upřímně děkujeme všem, kdo jej znali
a vzpomenou si na něho v modlitbách s námi.*

Sister Mary Regina Dubina died on June 10, 2005

A native of Cicero, Illinois, Lisle Benedictine
Sister Mary Regina Dubina 82, died on June 10,
2005. A Mass of Eternal Life was offered at 11:00
am. at Sacred Heart Monastery on June 13, 2005.

Burial took place at St. Scholastica Cemetery on
the monastery grounds. Present for the ceremonies were her brother
Victor & Mildred Dubina and several nieces and nephews.

The daughter of the late Mary and Anna Dubina, Sister Mary
Regina was born in Cicero and raised in Coir Our Lady of the Mount
Parish where she attended grade school along with her brothers,
Victor and Raymond. A graduate of St Mary's High School on
Hoeyne in Chicago, after four years of working as a secretary, Sister
entered the Benedictine Sisters in 1944. Sister earned a Bachelor of
Arts Degree and a Master's Degree in Elementary Administration at
De Paul University.

Sister Mary Regina taught in Benedictine Elementary Schools in
Chicago, Berwyn, Cicero, Texas and Wisconsin. She was principal of
Mary Immaculate School in Dallas, Texas, St Paul's in Fort Worth,
Texas, and Holy Trinity in Haugen, Wisconsin. Prior to becoming
prioress in 1984 to 1993, Sister taught English Literature at Sacred
Heart and Benet Academy in Lisle from 1965-85.

The sixth prioress of Sacred Heart, Sister previously served as trea-
surer of her community from 1966-85. During Sisters administration,
the west section of the priory was remodeled to provide a residence
with 32 suites for independent seniors, which was opened late in 1987.
The venture was successful in providing a new ministry for the Lisle
Benedictines. During the term of the present Prioress Sister Judith Ann
Heble, it resulted in the development of Villa St. Benedict Center.

Česká misie v Chicagu

Vás srdečně zve

do Lisle na českou pout' k Panně Marii

v neděli 21.srpna 2005

v areálu benediktinské koleje a opatství sv. Prokopa.

Ve 2.00 hodiny odpoledne

bude na klášterním hřbitově slavnostní mše svatá ke cti Panny Marie Královny, po mši svaté se pomodlíme za zemřelé kněze a řeholníky českého původu a pak bude následovat průvod k soše Panny Marie, kde bude závěrečná pobožnost.

Touto poutí navazujeme na starou tradici národních poutí k Panně Marii do Lisle.

Přijďte v hojném počtu a pozvěte své přátele a známé!

Bližší informace podá Fr. Dušan Hladík

Tel.(708) 656 - 7472 Mobil (708) 533 - 1050

Srdečné blahopřání

Otci Metoději Kuběnovi

Moravskému knězi, který je znám čtenářům Hlasů národa jako interpret Mystického zjevu Panny Marie Turzovské, která jako pramen živé vody nabízí současnému lidstvu očistu od hříchů a vybízí k dokonalé mravní obrodě.

Důstojný Otče, k Vaším milým jmeninám, nedávným 90.narozeninám a k 64.výročí kněžského svěcení Vám přejeme, aby Vás stále naplňovala pravda Boha Otce, dobro Ježíše Krista a krása Ducha svatého, aby Vám v srdci zaznívala hramonie Boží lásky a Panna Maria Vás nesla na vlnách proudu Boží milosti, kterou zprostředkuje světu. Kéž Vám dá Pán Bůh dobré zdraví a stálou duševní svěžest.

John Novotný, Nanaimo BC, Kanada

Fr. Dušan Hladík a

krajané z České misie v Chicagu

KARLIN HALL & CLUB

OLD FASHIONED CZECH PICNIC

Saturday, August 20, 2005

Klima's Grove

4646 E. 71st St.- Cuyahoga Hts., Ohio
(South of Harvard Ave. & North of Canal Rd.)

Music 12:30 p.m. - 4:00 p.m. by HRONEK CZECH BAND

4:00 p.m. - 8:00 p.m. by FRANK MORAVCIK

Donation \$4.00 in advance, \$5.00 at gate
NO COOLERS

Not Complete Dinners

Bonnie's Catering-216-581-4362

Serving from 12:30 p.m. until food runs out

CABBAGE & NOODLES w/HAM
PORK, SAUERKRAUT & POTATO DUMPLINGS MEDLEY
(Pieces of pork, sauerkraut, and slices of potato dumplings)

BEEFY MAC

PETER'S SMOKED KLOBASY SANDWICHES

DELI HOT DOGS, ASSORTED BAKERY

(Danish, Strudel, & Cheesecake)

Details Joe Kocab - 216-883-4760

REMONT EP INC.

Evžen Peroutka

Zavedená česká stavební firma,

která v současné době pracuje na opravě
Misijního domu v Ciceru,

**nabízí veškeré práce remodelingu
v tomto sortimentu:**

**Framing, drywall, plumbing,
painting, obklady, dlažba**

Remodeling:

koupelny, kuchyně, byty, basementy.

Kontakt: Evžen Peroutka

Tel: 773 - 802 3280

Reference: Fr. Dušan Hladík Tel: 708 - 656 7472

Operace GOLGOTA

Gen. Michail Petrovič Ljubinov - Svobodné Noviny z prosince 1998

Byl Gorbačov skutečně hlavní příčinou změn, které postihly bývalý SSSR a jeho spojence po celém světě? Desítky politiků a politických autorů tak věří. Píše tak N. Ryžkov (Perestrojka - dějiny zrady) nebo J. Ligačov (Hádanka Gorbačov), B. Olejnikov (Kniže temnoty), Falin (Politické paměti), W. Gerns (Říjen a budoucnost lidstva), E. Honecker (Poslední zpověď) a desítky dalších. Mýlili se všichni tito velcí politici?

Podle gen. Michaila Ljubinova se všichni mýlili, protože hlavní příčinou nebyl Gorbačov, který byl jen následkem. Hlavní příčinou byl dřívější generální tajemník KSSS J. V. Andropov, který Gorbačova v rámci skrytých aktivit KGB nechal „zplodit - vybrat - nasměrovat“.

Stručné vyličení této tajné akce, nazvané samotným Andropovem „Akce Golgota“, nám v následujících řádcích podává generál KGB Michail Ljubinov, bývalý náčelník prognostického odboru, první hlavní správy KGB, jeden z nejskrytějších, ale také nej-mocnějších mužů bývalého SSSR.

Články vyšly v časopise Soveršenno sekretno č. 2/1995 a poprvé je u nás přeložila a vydala bratislavská Alternativa.

V ten zamračený únorový večer roku 1983 jsem se díval na televizi. Bylo to celkem klidné politické období, poznamenané jen vnějškově neprojevovanými očekáváními. V listopadu (1982) zemřel L. I. Brežněv a J. V. Andropov byl zvolen za generálního tajemníka ÚV KSSS.

Zazvonil telefon. Za den jich bylo dost, ale když jsem zvedl sluchátko, pocítil jsem podivnou předtuchu. - „Dobrý večer, Michail Petroviči, poznáváte mě?“

„Promiňte, nepoznávám“, popravdě jsem odpověděl. „Nemám rád, pokud se mi lidé nepředstavují.“

„Vy už se asi nepamatujete na svoje analyticko-prognostické elaboráty?“ A volající udělal delší pomlku, aby mi umožnil dostat se ze šoku.

„Proboha, Jurij Vladimiroviči?! - Jste to Vy osobně?!“

Jak bych si nepamatoval ty nešťastné, prokleté prognostické elaboráty, když se s nimi vlastně začalo. V roce 1980 jsem byl náčelníkem prognostického odboru na První hlav-

ní správě KGB (nyní přejmenované na Službu zahraniční rozvědky). Na rozkaz samotného Andropova jsme v mém oboru začali s vypracováváním analytické prognózy všech možných variant rozvoje SSSR. Na nejmodernějších západních počítačích byly do této práce zapojeny nejen informační systémy KGB, Ministerstva obrany (zejména hlavní správa rozvědky), Státní plánovací komise a Rady ministrů. Dokonce i ASU, svatyně nej-světější v celé naší zemi - ÚV KSSS. Při práci jsem používal nejmodernější americké a naše metodiky. Programy braly do úvahy vlivy statistických vnějších i vnitřních faktorů, určujících rozvoj SSSR.

Po určitém výběru se mi tehdy dostalo na stůl deset variant. **Všechny vyúsťovaly do naprostého ekonomického a politického krachu naší země.** Nebyla mezi nimi ani jedna varianta s poněkud optimističtějším východiskem. Přiznám se, že jsem byl ohromen, něco podobného jsem nečekal.

S velkými pochybnostmi jsem dokumenty odevzdal náčelníkovi Správy V. A. Krjučkov, sice náročnému, ale spravedlivému člověku, aby se s nimi obeznámil.

V. A. Krjučkov si je ponechal dva týdny, což se stávalo zřídka. Nakonec mi dokumenty s povzdychnutím vrátil.

„Budete osobně referovat předsedovi!“ (Andropovovi - pozn. aut.) chladně přikázal. Bylo zcela jasné, že ani Krjučkov se nechce „vystavovat“, neboť je známo, že v Rusku se posílům špatných zpráv stínají hlavy.

Již následující den jsem se vypravil z našeho hlavního stanu v Jasněvě do předsedova přijímacího salonu v Ljubljance. Přijal mě celkem normálně, mimořádně pozorně mě vyposlechl, i když jsem očekával mimořádně ostrou diskusi s tím, že mě roznese za tyto nedobré prognózy. Byl velmi mlčenlivý, ale rozloučil se se mnou přátelsky.

Tím větší bylo ale moje překvapení, když si mě za dva týdny zavolali na Správu kádrů a oznámili mně, že jsem propuštěný do důchodu za přesluhování. Na rozkaz samotného Andropova mě vyškrtli ze záloh KGB a dokonce jsem byl zbaven práva na rezortní polikliniku. - Mimořádná tvrdost...!

„Michail Petroviči, je už sice pozdě, ale nemohl byste za mnou přijet?“ pokračoval překvapivý večerní rozhovor s Andropovem

po telefonu.

„Samozřejmě, Jurij Vladimiroviči.“ ihned jsem souhlasil. Srdce mně bušilo vzrušením jako zvon. Jak se mohl cítit důchodce vyhozený na smetiště, náhle vytažený přímo na Ljubjanku?!

„Ne na Ljubjanku, ale na Kolpačny. V zájmu utajení Vám nepošlu auto. Pečlivě si prověřujte, zda Vás nesleduje stín, dobře?“

„Rozkaz, Jurij Vladimiroviči!“ Dlouhá služba v rozvědce mě odnaučila klást nadbytečné otázky, zejména v telefonu.

V reprezentativní vile na Kolpačném pe-reulke, kde kdysi sídlil náčelník SMERŠe, V. A. Abakumov, zastřelený ihned po Stalinově smrti, jsem byl několikrát na různých poradách s představiteli rozvědek socialistických zemí.

O hodinu později jsem již mačkal zvonek na dveřích vily. K mému dalšímu překvapení dveře otevřel samotný J. V. Andropov. Byl jsem jako v mátochách.

„Nezmrzl jste nám cestou?“ mile se Andropov usmíval. Stoupali jsme vzhůru do prvního poschodí, do kabinetu vyloženého ořechovým dřevem, s množstvím knih dokola. Sedli jsme si do křesel, Andropov zapnul samovar a z bufetu vyňal pečivo a sušenky.

„Jak se Vám daří v důchodu?“

„Co mám povídat...? I z polikliniky mě vyhodili.“

„To vše jsem úmyslně zařídil já, abychom Vás izolovali od čekistického prostředí,“ usmíval se Andropov. „Neurazilo Vás to mnoho?“

Mlčel jsem. Leccos se nepřekousne lehce.

„Tak promiňte... Nepochopil jste, proč Vás vlastně uvolnili?“

„Myslím, že moje nešťastné prognózy,“ řekl jsem přímo v očekávání bouřky.

„Vaše vynikající prognózy,“ opravil mě Andropov, čímž dovršil můj zmatek.

„Nic úžasnějšího jsem nečetl, potom jsem několik nocí nespál. Jednoznačně se skončily moje dosavadní pochybnosti. Neexistuje východisko. Jste připraven splnit úkol mimořádné důležitosti, který Vám hodlám uložit?“

„Nepochybně,“ řekl jsem celkem upřímně. Přiznám se, že J. V. Andropova jsem vždycky bezvýhradně zbožňoval.

„Ptám se Vás stejně jen formálně.“

Chválabohu vim všechno o Vašem životě, o Vašich náladách, dokonce možná víc, než víte sám."

Nepochyboval jsem ani vteřinu o tom, co povídal. V krátkém důchodu jsem zřetelně pociťoval, že se nacházím v neaktivnějším rozpracování, které bylo cítit všude. Celý můj život byl pod soustavným dohledem.

"Všchno, co jste předpověděl, je strašlivá, tragická pravda." Pokračoval Andropov. "Tento proces je nezvratný a již L. D. Trockij předvídal rozklad strany a Thermidor. Naše společná strategická úloha je: nastolit skutečný socialismus, který by byl zbavený všech nánosů minulosti," pokračoval úvod do mých nových úkolů.

"Jste přesvědčený, Juriji Vladimiroviči, že náš lid takový socialismus potřebuje?" dovolil jsem si trochu ideologické drзости.

"Jsem zcela přesvědčen, že tato země je stvořena pro kolektivní spoluzití. Většina lidu, lidové masy, nemohou žít jinak než na úkor energické, talentované, produktivní menšiny. Většinovou masu nemůžeme donutit pracovat, jinak se nám hned začne bouřit. Jaké je tedy východisko? Zlikvidovat celý národ? To by byl stalinismus. Nezbyvá nic jiného než vytvořit novou společnost!"

Promiňte mi upřímnost, Juriji Vladimiroviči, ale Vaše první kroky coby generálního tajemníka podle mého názoru nemíří ani v nejmenším k takovému cíli. Přece honěním povalečů na ulici nebo důslednou kontrolou příchodů do práce lidí pro výstavbu socialismu nezmobilizujeme. A Vaše usnesení o snížení ceny vodky, které si získalo popularitu u lidí... co to má být?"

"Cynismus? zeptal se Andropov s úšklebkem.

"Ano..." rozohnil jsem se.

"Ale, Michail Petroviči, vyjasnil jste nám vynikajícím strategickou úlohu, ale zatím jste stále nepochopil cesty, jak jí dosáhnout. Systém zemřel a obnovit ho není možné. Ani netřeba! Na co by nám byla živá mrtvola? Úloha spočívá v tom, abychom systém definitivně zničili, urychlili jeho skomírání a místo něho vybudovali skutečný socialismus, který by podporoval všechny lid, a to prostřednictvím svobodných voleb."

"Přiznávám se, Juriji Vladimiroviči, že Vám celkem nerozumím, nechápu. Nebude to velmi nebezpečná manilovština, uvěřit v socialistický entuziasmus lidu?"

"Tak a tím přicházíme k podstatě celé operace. Láska k socialismu u nás vyrůstá z nenávisti ke kapitalismu. Proto se Vám ukládá vypracovat plán nastolení kapitalismu v SSSR a přitom neomekheho, švédsko-sociál-

nědemokratického typu. My musíme uvrhnout celou zemi do dravého, bezuzdného kapitalismu, kde vládne jen zákon džungle!" Andropovy oči mne probodávaly, vyzařovaly sílu přesvědčení.

"Všchno jsem pochopil, Juriji Vladimiroviči, nebude to však až příliš velké utrpení pro náš lid?" Pozvolna jsem kapituloval.

"Samozřejmě, neuvěřitelně velké! Ale jiné cesty není! Nebo si snad myslíte, že naše ubohá, neefektivní propaganda může probudit nenávist ke kapitalismu? - Musíme použít vlastní zkušenost, protože naše osvěta je neschopná k takovému úkolu. K tomu, abychom zákusek dobře vychutnali, musíme ho nejdříve sníst, to napsal ještě papá Friedrich (Andropov měl na mysli Engelse - pozn. aut.). K Vaší dispozici Vám odevzdávám všechny Vaše osobní šifry a právo používat resortní sledování, odposlouchání a celou agenturu. Samozřejmě máte otevřeny naše resortní účty v západních bankách. Zůstanete ve stínu a maskování si budete vybírat v závislosti od podmínek... Nechutnájí Vám snad moje oblíbené sušenky, Michail Petroviči?"

Andropov na mě hleděl přes svoje brýle tak soustředěně, že jsem se cítil jako hypnotizován.

"Můj mozek již pracuje naplno, jak všechno co nejlépe zvládnout a zorganizovat." Ze slušnosti jsem si vzal sušenku a trochu ji ohryzával. Cítil jsem se jako proměněný, zachvátila mě chuť pracovat.

"Tak ať pracujete a přesně za měsíc v devět večer Vás tady budu čekat s prvními návrhy na realizaci operace..."

J. V. Andropov mě objal - něco takového se mi nikdy v životě ještě nestalo - a doprovodil mě po schodech dolů až ke dveřím.

"Co je nového u nás v kultuře?" zeptal jsem se ještě cestou po schodech.

"Nedávno jsem viděl film Sedmnáct zastavení jara," poznamenal jsem, "podle románu S. Kuzniče (Cviguna, podpredsedy KGB - (pozn. aut.). Tichonov je tam výborný."

"Za Sedmnáct zastavení jara dostal Tichonov mimořádnou cenu na XV. Všesvazovém filmovém festivalu v Tallinu. Dali jsme tam ceny i Gabrieličovi a Jutkevičovi za filmové ztvárnění leninského tématu. Jak paradoxně je zařízen náš svět! Ať Stirlitz, ať Lenin - na plátně naprosté fikce. Nic podobného v životě nebylo! A taková je tedy cena celého systému. K čemu nám je ...?"

J. V. Andropov otevřel dveře a pustil mě ven na ulici. Teprve nyní jsem si uvědomil,

že v celé vile jsme snad byli jen sami dva.

Prosím, ať mi čtenář odpustí, ale kvůli dodržení etických norem jsem nucen upustit od uvádění skutečných jmen pracovníků agentury a celkem se nešířit podrobněji o některých zcela profesionálních technologiích naší práce. Proto konkrétní fakta se budou prolínat se zcela literárními fabulacemi a líčením.

Tajné schůzky s J. V. Andropovem jsem mívával až do konce jeho života v únoru 1984. Skutečně až do tohoto nejsmutnějšího dne v mém životě. Operace se stále podrobněji propracovávala. Andropov plán podepsal krátce před svojí smrtí. Dostal kódový název „Golgota“ a členil se na čtyři části.

1. systémový rozklad současného politicko-ekonomického mechanismu v naší zemi,

2. převrat a protlačení nastolení kapitalistického systému dravého typu,

3. usměrňované prodlužování chaosu a zmatku jako prostředku mobilizace rozvášněného davu pro boj s mocí pod socialistickými hesly,

4. socialistická revoluce, podporovaná veskerým lidem, radikální anihilace kompradorské buržoazie a s ní spojených politicko-ekonomických struktur.

"Jistě, již v těchto fázích bychom mohli svrhnout všechny vážené „staříky“, jako Čeněnka či Grišina, Solomenceva či Ščerbického i s Kunajevem, ale náš plán musel mít určité prvky idiotismu. V každém případě v první etapě je třeba ponechat stále u moci tyto milé stařečky, to zapálí v lidech vášně pro reformy, my pak tyto vášně podpoříme, až vášně pak bude pokračovat již sama. Celkově je první etapa v určitém smyslu nejzávažnější, neboť je nutné probudit k životu síly, které jsou nyní zahnané do hluboké ilegality. Čím se ve skutečnosti odlišuje socialismus od kapitalismu? Kapitalismus, hlásaje svobodu a demokracii, dává svobodu všem nejtemnějším lidským instinktům a Homo sapiens, vážený Michail Petroviči, na naše společné neštěstí je chamtivý, egoistický, podlý a načisto neschopný ke kolektivnímu spoluzití. V dosavadním systému jsme tvrdě, až nepřirozeně, potlačovali podlou duši v Homo sapiens. Proto, věrte mi, stačí jen trochu nadzvednout stavidla a všechny výkaly rychle vyplavou ven na povrch!"

"Ale přece - kdo bude v čele řízení této první etapy?" ptal jsem se J. V. Andropova, přestože po důkladném seznámení s tajnými „kádrovými“ materiály z ASU ÚV KSSS jsem již měl vcelku jasnou představu, na

jaké osoby se bude sázet.

„Je velkým štěstím, že v bývalém systému prakticky nebylo vzdělaných politiků a ekonomů. Na vysokých školách výuka politické ekonomie socialismu, kterého, jak dobře víme, de facto nebylo, úplně zdeformovala mozky dokonce takovým našim vynikajícím ekonomům, jako Aganbegijan nebo Šatalin. Bude potřeba celé nové pokolení k tomu, abychom ekonomice porozuměli, zejména pak trhu. Politiku v naší zemi také nemáme. Za politiku se považují jakési zákulisní hry aparátu. Proto se do čela první etapy dosadí Gorbačov, který byl na tuto úlohu připravován od začátku. Člověk poměrně mladý, nesmírně ctižádostivý (všimněte si, že nemůžeme potřebovat vojáky, kteří netouží být generály - takoví nemají v politice místo), hýřící přitažlivými, romantickými, ale líbivými hesly, jaké tvořil Dubčekův „socialismus s lidskou tvář“. A propos, snad se pamatujete, jak perfektně se mohlo celé slavné Pražské jaro (1968) lehce udusit? Celá první etapa by byla stále zastavitelná! Gorbačov má mnoho kritiků, kteří tvrdí, že je mnohmluvným mluvčím a že je nerozhodný. Ale nebyl také Cicero mnohmluvný? Překáželo to snad jeho politické kariéře? Naopak, historie nás učí, že lid miluje žvanila, zejména pokud slibuje ráj na zemi. A co se týče nerozhodnosti? Michail Sergejevič Gorbačov chápe politiku jako nekonečné lavirování mezi různými skupinami a seskupeními, což je dosti ideální typ pro stávající sovětskou politiku.“

„Souhlasím, Juriji Vladimiroviči, nadto je Gorbačov jediným člověkem v naší zásobě trumfů, který může být přijatelný pro Západ. Má uhlazené způsoby, je vždy dobře, po evropsku oblečený. Má jediný nedostatek: svým podřízeným soustavně tyká...“

„Správné připomínky. Pokud jde o tykání, neznepokojujme se. V angličtině neexistuje „ty“, a proto se tento nedostatek neprojeví negativně na našich vztazích s hlavním partnerem - USA. Dále Raisa Maximovna - ze všech žen našich mladých vůdců nejvíce imponuje svou elegancí a vkusem. A to je to, co zahubí i Gorbačova.“

„Náš lid těžko snáší vyparáděné ženy našich představitelů. Ale přesto, Juriji Vladimiroviči, stále mám jisté pochybnosti.... Čím by bylo nejlépe začít reformy první etapy?“ zeptal jsem se.

„Začátek jsme si již načrtli, nestavte se nepozorným! Jde o velmi vážnou věc. Gorbačov a jeho nejbližší musí od samého začátku zkompromitovat stranu před Ruskem tím nejidiotštějším krokem. Bojem proti alko-

lismu! Pozoruhodné je, že M. S. Gorbačov sám nepije. Ale takový Ligačov, ačkoli je pro plně střízlivý způsob života, se někdy neudrží. Je to zcela čestný člověk a na jeho bedra padne celá tíha protialkoholické kampaně a tím i úplná diskreditace strany. Pamatujte si: boj proti alkoholismu nesmí být papírový, jak to ve straně bývalo. Třeba vykloučit vinohrady, zavřít a zdemolovat vinařské závody, lihovary, likérky, vylučovat ze strany, propouštět z práce, případně soudit a zavírat za opilý stav na veřejnosti.“

Začátek Golgoty se musí projevovat krajním idiotismem - to je velmi důležité. Neškodí na veřejnosti přistižené opilce oblékat do pytlů a nechat celý den zametat ulice. Nekrvavá revoluce musí pracovat šokujícími absurditami, nelogickými protiklady a do nebe volajícími zhovadilostmi.“

Nato jsme se rozloučili.

Z autorova deníku:

Skon J. V. Andropova v únoru 1984 mi dodnes hlodá srdce. Na vytvoření příznivých předpokladů pro realizaci „Golgoty“ (čím je noc tmavší, tím jsou zářivější hvězdy) byl určen Černěnko, který však do roka zemřel. Dubnové plénium roku 1985 jsme uskutečnili v plném souladu s plánem „Golgota“: Za generálního tajemníka byl zvolen M. S. Gorbačov. Ještě za života Černěnka zastupoval SSSR v prosinci 1984 na setkání s M. Thatcherovou v Anglii. Pro vytvoření jeho mezinárodní reputace jsem před jeho návštěvou, pod cizím jménem, odjel do Anglie na setkání s místní agenturou, která zabezpečovala vliv KGB na britskou vládu a královský dvůr. Anglie byla obvykle využívána na diskreditaci určených sovětských činitelů. Svého času byl do Anglie vyslán na služební cestu bývalý šéf KGB Alexander Šelepín, Brežněvův rival, proti kterému byly s naší iniciativou zorganizovány velké protisovětské demonstrace, což pochopitelně natolik narušilo jeho pozici, že byl brzy nato vyloučen z politického byra. Protože se o naší metodě dozvěděly anglické tajné služby, bylo nevyhnutelně nutné způsoby vlivu změnit. Madame Thatcherové bylo vnuknuto, že její případné příznivé výroky ve prospěch Gorbačeva definitivně rozloží politické byro a podkopají sovětskou moc, čímž se velice potěšila a připravila Gorbačovovi vynikající reklamu. Samotné dubnové plénium roku 1985 se uskutečnilo bez jakýchkoli neočekávaných příhod. Skupina „staríků“, která vsadila na Grišina, se sice naježila, ale marně. Nejvýznamnější úlohu sehrál na tomto plénu Gromyko. Ještě před

plénem jsme zabezpečili, aby se k němu přes naši agenturu soustavně dostávaly zprávy o tom, že Gorbačov si velice váží nejen Gromykovy zkušenosti v zahraniční, ale i v domácí politice (přitom Gromyko nevěděl o poměrech ve vlastní zemi vůbec nic a na některých zasedáních plén ÚV KSSS se třeba divil, jak je to možné, že jsou města, ve kterých není k dostání maso aj.) a že s ním počítá jako se svojí oporou.

Tak se dostal do čela řízení celé země Gorbačov. Jeho oporou se stal Ligačov a Ryžkov, který se sám považoval za dobrého ekonoma, podobně jako všichni naši ředitelé, kteří uměli z celé ekonomie jen všechny možné způsoby, jak žádat o peníze a vydávat rozkazy nalevo a napravo. Zatím nebylo jasné, co se Ševamadzem, který byl příliš emocionální, ostatně jako všichni Gruzinci. Zřejmě bude nutné postupně na jeho bedra naválet tíhu vztahů se Západem. Můžeme si pak představit, jaký dojem asi vyvolá tento vznětlivý Gruzinec u chladných západních pragmatiků.

První fáze „Golgoty“ ho bude ale v této pozici potřebovat.

Gen. Michail Petrovič Ljubimov

Post Scriptum

Nejsme daleko od pravdy, když řekneme, že přípravy na změny v České republice nastaly již v roce 1986 a očividně pokračovaly v roce 1989 v Praze na Národní třídě. Hlavním těžištěm a líní nové elity se stal Prognostický ústav ÚV KSČ, který se měl zabývat především prognózami ekonomického vývoje české země do budoucnosti. Ve skutečnosti se stal školicím střediskem špičkových agentů KGB a StB, kteří se zde připravovali na své role v budoucích tzv. demokratických vládách. Tento prognostický ústav vedl pan Valtr Komárek. Je třeba si připomenout, že ze známých jmen zde pracovali mj. také pánové Václav Klaus, Vladimír Dlouhý, Karel Dyba, Josef Zieleniec, Tomáš Ježek, Miloš Zeman, Miroslav Ransdorf a celá řada dalších sametových představitelů.

Stará soudružská nomenklatura zaujala předem připravené pozice v ekonomice, justici, armádě a dalších důležitých oblastech společnosti včetně sféry politické. Důsledkem toho je dnes probíhající rozklad celé české společnosti.

Kdo nezná minulost, jen stěží chápe přítomnost a má obtíže vytvořit si perspektivu budoucnosti.

Dr. George Švejda

Oprava Domu České misie v Chicagu pokračuje

Vážení přátelé a dobrodinci České misie v Chicagu.

V uplynulých dnech jsme dostali mnoho Vašich darů na opravy Misijního domu v Ciceru a rádi bychom Vám touto cestou za ně poděkovali a vyslovili upřímné Pán Bůh zaplat', všem kteří jsou níže jmenováni i všem ostatním nejmenovaným. Jsme Vám velmi vděční, že pamatujete na podporu díla obnovy našeho duchovního a kulturního střediska a děkujeme Vám, že jste tak rychle a pohotově zareagovali na naši poslední výzvu ke sbírce na opravy. Díky štědrosti mnohých dobrodinců můžeme dál pokračovat v práci.

Práce na opravách neustává, ale pokračuje velmi intenzivním tempem. V těchto dnech byly dokončeny dvě poslední obytné jednotky – dva pokoje s vlastním příslušenstvím, do provozu zde byly dány dvě koupelny a v bytové části domu byla uvedena do provozu také nová klimatizace. Jedná se o nový typ chlazení, kdy venkovní kompresor pohání vždy tři chladicí radiátory umístěné uvnitř v místnostech. Takových jednotek je v domě instalováno několik. Tento typ je velmi efektivní při malé spotřebě energie, zařízení je velmi tiché a navíc může pracovat i opačným způsobem jako tepelné čerpadlo, tedy na jaře a na podzim lze tyto jednotky použít na přitápění v místnostech v době, kdy ještě neběží ústřední topení. Můžeme říci, že obytná část misijního domu je dnes hotová a spolu s ní nová kuchyně, malá jídelna a kancelář, kde jsme kompletně dokončili i vnitřní zařízení. V následujících dnech chceme ještě dokončit v těchto prostorách chodby a schodiště, kde budou též vyměněna nová dvojité okna, stěny budou na vyrovnání obloženy slabým sádkartonem a prostory budou vymalovány, na podlahy budou dány koberce a v přízemí dlažba a původní pěkně zachované schody budou nalakovány. Počítáme s tím, že asi do měsíce započnou práce na rekonstrukci společenské místnosti a kaple a nakonec práce na klubovně v suterénu. I když máme před sebou ještě hodně úkolů, dá se říci, že ty nejhroší práce jsou již za námi a ta větší a náročnější část oprav je hotová.

Ještě jednou Vám děkujeme za Vaši finanční pomoc při opravách, děkujeme Vám též za Vaše modlitby a děkujeme všem, kteří pomohli i svou osobní prací mnoha hodinami odpracovanými zdarma. Prosíme Vás, zachovejte nám i nadále přízeň, abychom opravu mohli dokončit a Misijní dům mohl sloužit široké veřejnosti. Prosíme Vás, poproste i své známé o podporu našeho díla. Každý týden za Vás, naše dobrodince, obětujeme mši svatou a modlíme za Vás a Vaše rodiny.

Se srdečným pozdravem a přáním všeho dobrého

*Rev. Dušan Hladík a
Rada České misie*

Pohostinský pokoj v podkroví na začátku opravy při zahájení demolice.

Rozvody vody a odpadů pro novou koupelnu pohostinského pokoje.

Tentýž pohostinský pokoj po dokončení oprav.
Kdykoli jste srdečně vítáni k návštěvě a pobytu v Misijním domě.

Na opravy přispěli následujícími dary:

\$ 2000,00

Ronald a Jana Krček

\$ 1000,00

Na památku Václava Skýpala

Joseph Kocáb

Joseph a Věra Borýsek

Nejmenovaný dárc

\$ 750,00

Ludvík a Ivana Pospíchal

\$ 500,00

Divadlo Dech

Jerry Kolář

Jarmila Vrana

Raymond a Florence Slezák

Frank Schultz

American Council of Czechoslovak

Women in Exile

John a Zdenka Kadlček

\$ 350,00

Marie Vanagas

\$ 300,00

Czech Catholic Union Cleveland

Kristian Klíma

John Novotný

\$ 250,00

Karel Chrobák

Roger Dvořák

Mary Hrach

Mila M. Kyncl, M.D

Alena Pokorná

Marie Vanagas

Mark a Maria Novak

\$ 200,00

Jaroslav a Zdenka Sudík

Rudolph a Mary Dulík

Edward and Alice Vedral

Josefka Fano

John a Jarmila Kamis

Vlasta Vicenik

Nejmenovaný dárc

Paul and Alena Batty, M.D.

Marie Kohoutek

Nejmenovaný dárc

Joseph a Elsie Hasil

\$ 150,00

Marie Borýsek

Charles a Božena Tomeček

Jana Karásek

\$ 130,00

Jaroslav Wurm

\$ 125,00

Evolution Properties Inc.

\$ 120,00

Peter Pohorský

\$ 100,00

Czech Voice of Cleveland

Bishop Most Rev. Emil A. Wcela

Nejmenovaný dárc

Darina Arvajovičova

Mark Janda

Laddie and Marie Murarik

Joseph and Rose Přitasil

Emilie Sova

Marie Irra

Albert K. Mollison

Marcel Šulc

Joseph Janík

Polešovický klub „Hlasy národa“

Angela Luchetti-Schultz

Hyacinth Harna

Riza a Jarmila Batovski

George a Beth Drost

Miroslav a Cecilie Lazar

Robert Vlach

Karel Kříž

Leo Fischer

Alice Vedral – Rivera

Moravian Cultural Society

Ještě jednou děkujeme i všem

ostatním dárům, kteří někdy

přispívají „vdovíným grošem“

ze svých skromných příjmů.

Jejich oběti jsou před Bohem veliké.

Všem dobrodincům i pomocníkům,

kteří brigádniccky zdarma pracovali

vyslovujeme Pán Bůh zaplat'!

Podkrovi s pohostinskými pokoji před opravou.
Zatékající střecha byla opravena, střešní vykře propojeny dvěma
trojdílnými okny, nad nimiž se zvedl strop.
V pohledu na fasádu domu vidíme ještě původní okna.

Podkrovi s pohostinskými pokoji po opravě.
Původní jednoduchá okna jsou nahrazena novými zdvojenými.
Venkovní část oken je hliníková, uvnitř jsou okna dřevěná.
Nejsou vyměněna ještě okna dole v prostoru budoucí kaple.

KAMÍNKY

Čtení na pokračování

Zvůle výborů - ústřední vláda nemá autority

Druhý případ rekvise: Do jedné vesnice pod Leridou byl vyslán oddíl rudých milicionářů, aby rekvírovali obilí a dobytek. Celá rota milicionářů se strojními puškami se odebrala na expedici. Žádali od obce nejdříve obilí. Po poslední rekvizici již obilí nebylo a co zbylo, sedláci uschovali a zakopali do země, a tam je samozřejmě rudí nenašli. Aby však obilí za každou cenu dostali, milicionáři vzali z obce dvacet rukojmí do Leridy s výhrůžkou, že **nedá-li obec do 24 hod. obilí, rukojmí budou zastřeleni.**

Venkované je zachránili od hrozné smrti tím, že dali všechno obilí, které bylo uschováno; byla to však jenom polovice toho, co rudí žádali.

Tím se však prozradilo, že **obec obilí měla a nedala je.** Výbor milicionářů dal tedy zastřelit dva z rukojmí a osmnáct zbývajících mělo být propuštěno tehdy, až obec dá všechno obilí. Situace byla hrozná. Sedláci již více obilí neměli. Maličkost, kterou si ponechali pro výživu, nezachránila by život osmnácti ubožáků. Pomoc byla těžká. Obilí nemohli nikde koupit. Když se pokusili ve vzdálených obcích vyměnit dobytek za obilí, řekli jim, že dobytek nemá žádné ceny, poněvadž každou chvíli milicionáři mohou ho zabrat, samozřejmě bez zaplacení. Nezbyvalo nic jiného, než vyslat delegaci se žádostí, ke katalánské vládě v Barceloně, aby vláda osvobodila obec od vydání obilí a v odměnu za to, chtěli dát všechn svůj dobytek hlavnímu revolučnímu výboru v Barceloně. Revoluční výbor v Leridě s takovou výměnou nesouhlasil, ale v Barceloně byla delegace přece přijata a „žádosti“ vyhověno.

Ústřední výbor ihned nařídil milicionářům, aby přijali dobytek a delegaci obce byt dán dopis, ve kterém bylo řečeno, že obec je ústřední katalánskou vládou zbavena povinnosti vydat obilí a nařízeno propuštění zbývajících osmnácti rukojmí. Část delegátů odjela s rudými domů. Ti pak sebrali dobytek, odvedli na nádraží a museli do druhého dne čekat na transportování, protože na nádraží **nebylo vagónů.**

Druhá část delegace s nařízením o propuštění vězněných vydala se k výboru milicionářů v Leridě. Když delegáti ukázali, výboru **příkaz ústřední vlády**, tito se začali smát a navrhovali, aby si delegace tímto papírem..... Bylo jim řečeno, že **ústřední vláda může platně rozkazovat jen v Barceloně, nikoliv však v Leridě.** Revoluční výbor v Leridě **uznává jen sebe** a jemu nemá právo rozkazovat Barcelona ani Madrid, a také ústřední výbor nemá právo zabírat dobytek na území leridské vlády. Nakonec výbor delegátům

řekl, že **rozhodnutí ústředního výboru v Barceloně není platné a že delegáti, kteří jednali v Barceloně, jsou vrazi vlády leridské a proto všech osm delegátů bylo zatčeno,** postaveno před revoluční tribunál a druhý den i s **těmi osmnácti rukojmími, na dvoře byli povražděni.** Jejich mrtvoly nebyly pohřbeny. Ležely 6 dní na dvoře.

Na nádraží byla vyslána rota milicionářů, aby odebrala dobytek. Rudí z Barcelony svým soudruhům z Leridy **nechtěli dobytek vydat.** Tak povstal **boj mezi milicionáři,** ve kterém milicionáři z Leridy zvítězili. Celá eskorta z Barcelony byla pobita.

Za čtyři dny vyslala barcelonská vláda kárnou expedici do Leridy.

V Leridě nastal boj; obě strany bojovaly celý den a večer nastal klid zbraní. Na návrh barcelonských oddílů, byl ustanoven sovět (rada) milicionářů barcelonských, která byla pod vlivem komunistů a milicionářů z Leridy, po druhé anarchistů, aby vyšetřil celý případ a viníky postavil před lidový tribunál. **Rozsudek** tohoto tribunálu dopadl pro vůdce obou oddílů hrozně! Lidový tribunál vynesl nad nimi rozsudek smrti a tak **dvanáct komisařů a velitelů obou stran bylo po rozsudku ihned zastřeleno.**

Po „**rudém vítězství**“ barcelonští a leridští milicionáři začali brát všechno, co se dalo. Znásilňovali ženy, děvčata a když byli **opilí dospěli k rozhodnutí,** že celá rozmlška byla vyvolána fašisty. Nešťastným obyvatelům v Leridě nastala **Bartolomějská noc.** Ráno spousta mrtvých těl byla svědectvím hrůzy minulé noci. Barcelonská vláda v Leridě už ani nezakročovala, **anarchisté zvítězili.**

Třetí případ: Když přišli rudí rekvírovat do jiné obce pod Leridou jménem proletariátu, narazili v obci na tuhý odpor. **Podle vzoru sovětského kolchozu** (kolektivní hospodářské rady) se tato obec zorganizovala. Všichni obyvatelé vesnice měli rudé kokardy a na domě starosty visel rudý prapor. Když rudí milicionáři přišli pro rekvizici k starostovi, **starosta jim řekl, že on neuznává vůbec žádné vlády. Ted' je republika** a o všech věcech musí rozhodovat výbor. Milicionářům se líbila taková řeč a neměli nic proti tomu, aby v té záležitosti byl dotázán výbor obce. **Výbor obce** tehdy schválil, že se obilí milicionářům dát nemůže, poněvadž zachráněné obilí ani nestačí na osetí pole a že mohou dát **jen 8 kusů dobytka, ovšem za peníze.** Předseda výboru tlumočil milicionářům, že je to rozhodnutí obce, t. j. **vůle lidu,** která uznává lidovou frontu a která se řídí její samovládou podle vzoru samovlády proletariátu ve městě. Výbor obce je její vládou a musí hospodařit tak, aby na příští žně rudé Španělsko nebyli bez obilí. Kdyby ted' každá obec dávala obilí, na druhý rok by v celém Španělsku nebyla kusu chleba. Ke konci předseda výboru prohlásil, že vůle rudého výboru se musí respektovat. Velitel výpravy ohlásil, že toto rozhodnutí rudé obce musí být potvrzeno, celou expedici.

Celé oddělení milicionářů odebralo se na poradu a rozhodlo se, že **neuznává ustanovení výboru obce,** ačkoliv je to výbor revoluční, a to proto, že výbor obce nechrání zájmy městského proletariátu. Rudé španělsko je proletářské a venkov, i když je revoluční, **musí se podříditi vládě pro-**

letářské. Dále výbor této expedice schválil, aby byl potrestán každý, kdo by se provinil proti proletářským zájmům a zároveň **nařízeno obci, aby vydala obiti i dobytek.** Výbor obce milicionářů **neuposlechl** s poukazem, že rozhodnutí obce v žádném případě nebude změněno. Rudí milicionáři pohrozili represáliemi a terorem. Obec přerušila styk s milicionáři, zalarmovala celou obec a za několik minut kolem **300 mužů a žen se zbraněmi** stálo před výborem obce. Rozčilení obyvatelé obce žádali, aby milicionáři složili zbraň a opustili obec. Milicionáři se ulekli a obě strany se dohodly na tom, že milicionáři odejdou z obce se zbraní.

Rudí se vzájemně vyvražďují

Po půlnoci několik rudých milicionářů napadlo obec, zapálilo všechny domy, takže celá vesnice začala hořet. Mnoho žen, dětí a starců, kteří nemohli utíkat, našlo smrt v plamenech a kdo ještě zůstal na živu, byl zavražděn. Mělo to být výstrahou pro druhé vesnice, aby se neodvážily vystoupit proti proletářské vládě, když **pánem rudého Španělska je jen proletariát komunistický a anarchistický.**

Tak vypadá spolupráce komunistického proletariátu s **venkovem.** Komentáře jsou zbytečné - v této „spolupráci“ zvítězí vždy rudý teror.

V takových okolnostech a poměrech se rozvíjel „tichý občanský život v ráji“ stvořeném III. internacionálou.

Odsuzují k smrti za charitu - není-li pro anarchistu Případ švýcarského inženýra

Socialistické partaje ve všech státech věřily ve skutečnou demokracii španělské lidové fronty. Věří v ní ještě dnes a budou tak dlouho věřit, až se samy přesvědčí, jak to v lidové frontě vypadá, kdo v ní vládne a jaký je její pravý program. **Mnoho socialistických předáků,** kteří byli ve Španělsku a tam se o politické práci III. internacionály přesvědčili, **utíkají z tohoto pekla a sami začínají varovat své strany a národy před ohromným nebezpečím kominterny.** Uvedu zde některé události, které se odehrály v Ženevě, v polovině února tohoto roku.

Bylo to několik týdnů před mým odjezdem ze Španělska. Stal se případ, o kterém psaly všechny švýcarské noviny bez ohledu na politickou příslušnost. Jeden švýcarský inženýr odejel v prvních dnech povstání do Španělska a zorganizoval dobrovolnou kolonu, která mimo jiné měla na starosti ochranu dětí nejvíce nešťastných - **sirotků.** Inženýr, který byl příslušníkem soc. demokratické strany, pracoval pro sirotky a obětoval se pro věc z lítosti nad ubohými dětmi. Staral se sám, aby jim nahradil matku i otce. Jeho humanita byla vedena lítostí a soustrastí s ubohými sirotky, kterým věnoval plnou péči a nikoliv sympatie politické, ačkoli nezanedbával ani dětí rudých milicionářů. Od moskevských komisařů byl obžalován a před

revolučním tribunálem odsouzen k trestu smrti. Rozsudek byl odůvodněn tím, že přijel do Španělska ne proto, aby pomohl lidové frontě, nýbrž proto, aby chránil fašistické děti a proto, že byl fašistickým špiónem. Také jeho kamarádi v jeho pomocné koloně byli zatčeni.

V té době **levicové strany ve Švýcarsku** organizovaly hmotnou pomoc pro děti a ženy rudých milicionářů, kteří byli na frontě a posílali větší část této pomoci na adresu zmíněného inženýra. Je to nejlepší důkaz, jakou důvěru k němu chovaly levicové strany. Druhá švýcarská kolona (bylo jich několik ve Švýcarsku), zakročila ve prospěch inženýrův u samého **prezidenta španělské republiky,** ale intervence byla bezvýsledná. Švýcaři ve Španělsku, kteří byli ve službách lidové fronty, aby zachránili svého druhu před smrtí, obrátili se na švýcarského **prezidenta Mottu,** aby prosil telegraficky valencijskou vládu o milost pro zatčeného. **Revoluční tribunál žádost prezidenta švýcarské republiky zamítl** s odůvodněním, že kapitalistické Švýcarsko bude vždy chránit jen fašisty. Když se o tom dozvěděl švýcarský prezident Motta, obrátil se na komunistického švýcarského poslance v kantoně ženevském, **Nicolu,** se žádostí, aby on osobně prosil revoluční tribunál o milost pro švýcarského občana. **Teprve tato intervence zachránila zatčeného inženýra od jisté smrti** a on po několika dnech se vrátil do své vlasti a stal se velkým národovcem, ač byl dříve marxistou.

Na komunistických schůzích ve Švýcarsku se tvrdilo, že pro vládu lidové fronty ve Španělsku **uznávaným prezidentem Švýcarska je jen soudruh komunista Nicola.** Myslím, že k tomuto případu není třeba poznámek.

Verbování, sliby a skutečné poměry v mezinárodní brigádě

Ve všech státech všechny socialistické i levé republikánské strany zorganizovaly velkou pomocnou akci pod hesly: **„proti fašismu, proti diktatuře, na ochranu demokracie“.** Příslušníci těchto stran, důstojníci, poddůstojníci a vojáci se dobrovolně hlásili do řad lidové fronty. Organizace a strany sympatizující se španělskou lidovou frontou sebraly **milionové částky** a dávaly je k použití lidové frontě. Nebyly to vždy strany úplně komunisticky orientované, a v některých státech byly většími odpůrci komunismu a socialismu než některé „národní strany“. I druhá internacionála vypověděla, aspoň pro veřejnost, boj třetí internacionále. Je opravdu divné, že tytéž strany, které proti sobě doma bojují, podporují komunisticko-anarchistické strany ve Španělsku, stávají se činnými bojovníky kominterny. Vědí, že **pánem situace v rudém Španělsku je politbyro třetí internacionály,** že ve Španělsku se **chystala proti Evropě obrovská ofenzíva kominterny,** která měla zničit všechny socialistické strany, stejně jako každé hnutí národní.

Podle knihy F. Vicenika: Zvěrstva rudých ve Španělsku

Pokračování příště.

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Arnošt Hrabal - básník lesa

O kolik chudší by byl náš svět, kdyby na něm nebyly stromy. Záhadná je alchymie jejich sajících kořenů, neuvěřitelné je stálé stoupání mízy jejich kmeny a větvemi, mysteriózní jsou syntézy jimiž se tvoří chlorofyl jejich listů. O jakém vnitřním životě, napětí a citu hovoří jizvy v jejich kůře, tak podobné vráskám na lidské tváři. Jak podivná je proměna barev jejich listů v podzimních měsících. Jak záhadný je celý proces, jímž vznikají, zrají a sládnou jejich plody.

Stromy je třeba pozorovat ve všech jejich proměnách. Třeba se někdy zastavit a hledět zdola do rozvětvené zeleně koruny lípy, to může být zážitek, jaký nám umělecká díla poskytují jen v nejšťastnějších svých projevech. Nic na světě nemá tak živý a přímý vztah k živlům, k zemi a k slunci, k vodě a větru jako strom, a člověk, mající cit pro strom, jako by právě jeho prostřednictvím teprve dostával do souvislosti všechny formy života na této planetě. My neklidní štvanci světa musíme závidět stromům jejich klid a učit se od nich oddanému soužití s přírodou a jejími ročními dobami. Les, prales, hvozd,

hájemství, háj, doubrava, dubina, bukovina, březina, sad, školka, stromovi, i toto bohaté názvosloví je svědectvím zvláště vřelého poměru našince ke stromům a k lesu. Básníci o stromech pěli ódy a psali básně. Vladimír Nazon o své olivě, Eduard Mörike o svém buku, Petr Bezruč o kalině, Sergej Jesenin o své bříze.

Kolik slavných malířů a grafiků věnovalo zaslouženou pozornost stromům a lesu. Vzpomeňme na Rembrandta a jeho tři duby v krajině, na van Gogha a jeho pinie u Arles. Caspar David Friedrich svoji pozornost věnoval osamělému stromu v bažinaté krajině pod horami, Julius Mařák propadl kouzlu tajemných hvozdů. Farář a grafik Arnošt Hrabal maloval les pod Kralickým Sněžníkem a pod Buchlovem v Chříbských lesích. Neboť tento umělec je právě synem divukrásných lesních tišin mezi Cimburkem a Královým stolem, mezi Brdem a Buchlovem, na všech těch Holých kopcích, na Vršadle, Bradle, Čertově skále, na Modle i na Starém mýtě, byl okouzlen krásou lesa, aby tento zvětšil a zpodobnil lidem, kteří sem dosud nezavítali.

Malíř a grafik páter Arnošt Hrabal byl nejstarším z devíti dětí a jeho otec Karel byl přespolním listonošem u pošty v Buchlovicích, které se nacházejí poblíž Uherského Hradiště. Arnošt se narodil 4. prosince 1886 a už jako školák rád doprovázel svého otce buchlovskými lesy na Starou Huť a Stupavu.

Poezie lesa a panenské, od světa vzdálená Buchlovská příroda už tehdy tichému a vnímavému chlapci učarovala. A protože i jeho otec měl duši prostoupenou velebným chorálem lesa i zpěvem ptactva, odkázal toto dědictví lásky k lesu i svému synu, malému Arnoštovi. Po celý svůj život Arnošt pak nezapomněl na voňavé borovice, hrdé smrky, na pláně, u cest rostoucí plané růže a na celou tu rajskou zahradu a

krásu, kterou si odnesl v srdci z milovaných Buchlovic. Lesy pod Buchlovem byly plné kouzla a tajemství a bohaté lesní zvěří. Opředené pověstmi, bájemi a legendami. Chříbské lesy jsou krásné ve všech ročních dobách, jsou zasněžené a tiché pod sněhovou pokrývkou, na jaře jsou plné naděje a touhy po slunečních paprscích s chrámem ptactva, v létě poskytují blahodárný stín a osvěžení na těle i na duchu a na podzim lesy Chříbů hýří překrásnou paletou barev a vůní.

Také krajinou pod Buchlovem procházely dějiny, v lesích Chříbů řádily bouře. Kdysi na vrcholech Chříbů své svatyně stavěli pohané. Na začátku našeho letopočtu touto krajinou prošla vojska Římanů. V roce 863 sem zavítali ze Soluně Konstantin s Metodějem a v lesních zákoutích kázali lidu v jejich mateřštině a křesťanství zde zapustilo hluboké kořeny. Historie krajiny a kouzlo chříbských lesů, to silně působilo na vnímavého a citlivého Arnošta. Po maturitě na gymnáziu v Uherském Hradišti se Arnošt rozhodl mezi životním posláním kněze nebo výtvarníka. Z rodinných a existenčních důvodů nakonec absolvoval teologickou fakultu univerzity v Olomouci, po které dále studoval grafiku ve Vídni a výtvarnictví v Praze. Coby kaplan působil pak Arnošt Hrabal v několika převážně německých obcích v oblasti Jeseníků a jako kněz, od roku 1937 až do odchodu na odpočinek, v rodném městečku Buchlovici.

Hrabalův život a jeho kněžské poslání provázela bohatá umělecká práce. Jeho práce jsou roztroušeny po světě v soukromých sbírkách i ve veřejných institucích. Jedná se o dřevoryty, perokresby, knižní ilustrace, litografie, exlibris i oleje s přírodními i figurálními motivy, často s náboženským podtextem, na nichž převážně nechybí jeho oblíbená divizna, ptáček či silueta hradu Buchlova a Barborky. Arnošt Hrabal byl členem Sdružení výtvarných umělců

Kázání na hoře, dřevoryt z r. 1924

moravských a během života uspořádal několik výstav svých prací např. v Olomouci, Praze, Hodoníně, v Uherském Hradišti. K jeho osobním přátelům náležela řada předních osobností uměleckého a literárního života. „Básník lesa“, jak byl Arnošt Hrabal nazýván, zemřel 30. prosince 1969 a jeho hrob se nachází na hřbitově v Buchlovicích, v sousedství zámku.

Svémi kresbami a dřevoryty vyzdobil Arnošt Hrabal několik knížek a tisků. V roce 1942 „Legends z lidové poezie“ a v roce 1947 Třebízského „Pomněnky“. Sbírky jeho exlibris vykazují 200 listů. Za druhé světové války pracoval P. Hrabal na cyklu velkých kreseb „Válka“. Mimo výstavní katalogy byla díla P. Hrabala věnována rozsáhlá studie v časopise „Die Graphischen Künste“ a v roce 1928 studie švýcarského publicisty a estetika Williama Rittera (1867 – 1955), který Hrabalovu uměleckou práci srovnává s pracemi velkých umělců českých i zahraničních. Švýcarský kritik, hudebník a romanopisec William Ritter k Hrabalově souboru 22 velkých dřevorytů napsal objevnou stat, ve které v evropském rozhledu dává tvůrci nejtemnějšího, ale vždy optimistického dřevoryteckého umění jeho nejvlastnější jméno, jež vyjadřuje i tvůrce všelidskou nadčasovost a univerzálnost i jeho specifickou domácí kořenost: „Ten, který posvětil moravský les.“ Švýcarský kritik a estét William Ritter ve své stati vyjadřuje obdiv nad souborem dřevorytů Arnošta Hrabala, nad „básní lesa, jež byla věcí šťastnou, novou jak v provedení tak v inspiraci.“ Od té doby byl

Ritterův zájem orientován převážně ke slovanskému umění.

V odborných časopisech francouzských, belgických, italských, španělských i anglických zcela nezištně William Ritter seznamoval celou Evropu s naší kulturou. Propagoval slovanskou kulturu a umění u tří královských dvorů a v odborných kruzích evropského fóra. William Ritter byl první, kdo v renomovaných evropských periodikách psal o umění M. Alše a o práci Joži Úprky. Když v roce 1908 William Ritter navštívil atelier Joži Úprky, označil jej pro originelní přínos jeho slovanského svérázu pro evropský celek jako „živý obraz Přemysla“ a jako „národní sílu“. Podobný svéráz našel William Ritter v Hrabalově lesní přírodě. Byl to právě umělec a kněz Arnošt Hrabal, který v lednu 1940 na Moravském Slavině byl obřadníkem Úprkova pohřbu. V celoživotní tvorbě Arnošta Hrabala vystihl Ritter svéráznost novodobého cyrilometodějského žáka úkonem, který je výsostný v tvorbě každého umělce: posvětitel rodné země.

Soupis Hrabalových exlibris, vánočních a novoročních pozdravů, sestavil v roce 1941 Bedřich Beneš Buchlovan a soupis Hrabalovy původní grafiky a tvorby ilustrační vydala v roce 1966 pražská Lidová demokracie u příležitosti umělcovy jubilejní výstavy za redakce Dr. Josefa Malivy. Sám umělec Arnošt Hrabal o své tvorbě napsal: „Zamiloval jsem si i staré nebo trpící stromy, přehlížené, ubohé - cítil jsem jejich těžký zápas o život, jejich bolest, nežily nadarmo, zápasily, mají své jizvy. Tomu mne naučil život i prales, kde strom má svůj charakter, osud. Je třeba o něm vyprávět, postavit ho do děje, kam patří na své místo.“

Posed, litografie z r. 1924

Holý strom, lept z r. 1962

V posledních třech letech života Arnošt Hrabal se věnoval drobným novoročenkám s krajinnými náměty z rodných Buchlovic. Jsou výsledkem klidu a vyrovnanosti umělce, který dovršil velké dílo, jež patří a bude patřit k ojedinělým zjevům v českém umění. Výstava z Hrabalovy umělecké tvorby je umístěna v kapli sv. Barbory v Buchlovicích a to v blízkosti hradu Buchlov a je přístupná veřejnosti od dubna do září.

Jan Lebeda, pozdější pražský světicí biskup, o umělecké tvorbě Arnošta Hrabala nepsal: „Posvěcenost umělcova díla, kterou evropsky poučený William Ritter vycítil z moravského lesa Hrabalova, tkví v tom, že je podnětná, napovědná, neustrnulá a stále vzrůstající. Jeho černobílý umění vede k rozjímání, tj. k další tvorbě: abychom je po svém znovu prožívali, doplňovali a dotvářeli v sobě. Hrabalův les se stává po svém způsobu aktuálním filosofickým přínosem, že strom jako člověk žije a svým rodem nevykořenitelně patří k lesu - celku v jeho nikdy nekončícím dynamickém růstu. V něm vítězí kladné síly života, které všechny bouře, vichřice a požáry vždy znovu překonávají svou tvůrčí radostnou nadějí, svým zápasivým optimismem cílícím vzhůru.“

Ing. Alena Kulheimová
Česká republika

MLADÝM

Lid měděné sekery (7)

Žapska by chtěla malého psa

Ach, dědečku Záplato, prosím tě, mohla bych mít malého psíka? Obchodník chce za něho měděnou sekeru a on je tak roztomilý.

Opatrně, Žapsko, bojím se, že ne. Dobrý pes by měl mít vždy svůj ocásek otočený nahoru jako nový měsíček, také uši by mu měly viset první dva měsíce dolů. Měl by štěkat a ne výt a měl by mít tlapky kulaté a ne podlouhlé. To jsou štěňata, která obchodník ukradl vlčici. Takovým štěňatům já nevěřím. Často ráda utečou, aby se vrátila k divoké smečce vlků a nebo člověka pokoušou, když to nejméně čeká. Ten člověk, co ti psíka nabízí, není poctivý obchodník.

Vidíš toho koně, kterého se snaží prodat? Dobrý kůň by měl mít hřívu, která spadá na jednu nebo na druhou stranu a ne naježenou nahoru jako vlasy toho muže. Také nedůvěřuji koním, kteří musejí mít nohy připoutány pásem ke kůlu. To, co zde vidíš, je divoký kůň, který uteče při první příležitosti, jež se mu naskytne, ke stádu divokých koní. Také se mi nelíbí, jak ten chlap pokukuje po mé měděné seceře. Viděla jsi, že sám má obyčejnou kamennou sekeru? Já mu nevěřím, já mu opravdu nevěřím.

Jak se Žapska učila vařit

Osada Vinšgováků je velmi pěkná. Ke stavbě svých domů používají kmeny a větve stromů, kameny, kůže a na střechu došky ze slámy a trávy. Venku před domem mají kuchyni.

Jednoho dne si babička zavolala Žapsku, že ji bude učit vařit. Nejprve si připravily „hrnec“ na vaření. Vyhloubily v zemi jámu a tu vystlaly pevnou zvířecí kůží. Pak začalo vaření. Babička vysvětlovala Žabsce, co všechno se do jídla dává. Nejprve nasypeme do jámy zrna pšenice nebo ječmene, mohou být celá nebo je můžeme rozdrtit na kameni. Potom přidáme maso, jaké zrovna máme – čerstvé nebo uzené či sušené a nebo tam můžeme dát i ryby. Pak přidáme koření. Mohou to být houby, kmín, kopr, křen a petržel. Nezapomeneme také jídlo osolit. Nakonec všechno zalijeme vodou a zamícháme. A jak se to všechno uvarí, ptala se Žapska. Babička jí to opět vysvětlila: Na ohni rozpálíme kameny a ty pomocí rozečkané větve naházíme do vody, aby se polévka uvařila.

Jídlo Baskové jedí zališkou, kterou Slovinci nazývají zalička a Češi lžička.

*Ve spolupráci s Petrem Jandáčkem
připravil Karel Chrobák*

Sine dominico non possumus

It is noted of Thomas Edison that he liked to work - and he didn't enjoy dinner parties.

As he had not yet invented the telephone, he had to make his own excuses **when he wanted to leave an event early.**

As he made his way to the door following a particularly dull dinner, he was buttonholed by his host.

"It certainly was a delight to see you, Mr. Edison," the man declared. "What are you working on now?"

"My exit," Edison replied.

Have you ever exited from Sunday Mass before Mass was over?

Why? What was your excuse!

What were you expecting from Mass that you did not receive?

What did you want?

What did you need?

What did you get?

What did you do to make yourself ready to receive both God's word and the sacrament of the body and blood of God's only son under the forms of bread and wine? After all, "God proves his love for us in that while we were still sinners Christ died for us."

Sine dominico non possumus; We cannot live without Sunday.

This was the theme for the recent Eucharistic Congress in Ban, Italy. In his homily at the closing Mass of the congress, his holiness, Pope Benedict XVI reflected on the 49 martyrs who defied the Emperor Diocletian in the year 304. They witnessed their profound belief in, and need of, the Eucharist.

The Emperor had prohibited Christians, under pain of death, to possess the Scriptures, to meet on Sunday to celebrate the Eucharist and to build premises for their assemblies. The 49 violated the Emperor's orders and met to celebrate the Eucharist. After being arrested they were asked why they defied the orders. The response of Emeritus was, "***Sine dominico non possumus,***" we cannot live without meeting on Sunday to celebrate the Eucharist. We would not have the strength to face the daily difficulties and not succumb."

They witnessed and confirmed their faith with the shedding of blood.

It is not easy for us, in this first century of the new millennium, to live as Christians. It is not that we are forbidden to worship, just that we can't bring our faith into the world as the first apostles were called to do, "the kingdom of heaven is at hand," notwithstanding.

The pope continues, "Sunday, the day of the Lord, is the propitious occasion to draw strength from him, who is the

Lord of life. The Sunday precept, therefore, is not a simple duty imposed from outside. To participate in the Sunday celebration and to be nourished with the Eucharistic bread is a need of a Christian, who in this way can find the necessary energy for the journey to be undertaken. A journey, moreover, that is not arbitrary; the way that God indicates through his law goes in the direction inscribed in the very essence of man. To follow the way means man's own fulfillment, to lose it, is to lose himself."

The pope also stresses that the Eucharist is a sacrament of unity. We cannot have true communion with Christ if we are divided among ourselves, if we hate one another, and are not disposed to reconcile with one another.

Saint Augustine once said, "If you have offended a brother, if you have committed an injustice against him, and then you go to receive Communion as though nothing had happened, perhaps full of fervor, you are like someone who sees a friend arrive whom he has not seen for a long time. He runs to meet him, throws his arms around his neck, and stands on tiptoe to kiss his forehead. ...but, while doing this, he does not realize that he is stepping on his friend's feet with shoes of nails. Our brothers, in fact, especially the most poor and abandoned, are Christ's members; they are his feet still resting on earth."

This Year of the Eucharist has been an opportune time to look at how your parish celebrates the Mass each week with a view to make sure you are doing what the Church asks you to do.

May it be done well enough so that no one works merely on their exit but learns, each Sunday, that "without cost you have received; without cost you are to give."

Sine dominico non possumus.

Fr. John Slampak, STL

Chairman of the Diocesan Liturgical Commission of Rocford

The Observer, June 10, 2005

Prohlášení luteránského biskupa Eera Hovinena

„My finští luteráni chceme patřit ke katolické církvi," prohlásil luteránský biskup z Helsinek Eero Hovinen na eucharistickém kongresu v Bari.

Ve své přednášce nejprve řekl, že Luther neměl v úmyslu zakládat novou církev, chtěl ji jen obnovit. Proto finští luteráni pociťují živou touhu patřit ke katolické církvi. Spolu s katolíky a jinými křesťany oslavili 850 let trvání církve ve Finsku. „Spolu s katolickými bratry a sestrami se modlíme, abychom byli jedno v Kristu.“ Podle jeho vyjádření není možné žít bez svátosti Eucharistie, bez Krista a bez Boha. Eucharistie je podle jeho vyjádření „svátost trvalé přítomnosti Ježíše Krista“.

„Přeji si z celého srdce, abych zažil ten den, kdy luteráni a katolíci budou viditelným způsobem tvořit jednotu.“

Světlo 25/2005

Paths of Glory and Tribulations

There were numerous social, economic and political events which had a significant impact on the progress of the Czechoslovak Republic during the period between 1919 and 1938.

To free the country from the inflationary trend prevailing in Central Europe, the finance minister, Alois Rašín, implemented an economic policy of currency reform which involved the stamping of original Austro-Hungarian banknotes and the withdrawal of about 1/3 of money from circulation. This procedure was carried out in the early spring of 1919. It ensured a long-term high exchange rate for the Czechoslovak crown and along with judicious curtailment of state expenditures contributed toward overall economic stability.

In April of 1919 the legislature passed a land reform law by which all land holdings exceeding 250 hectares were confiscated (with compensation) and sold to small farmers. This land reform strengthened the position of the Agrarian Party which formulated the program and helped to alleviate some of the social conflicts in the rural areas.

To ameliorate the socio-economic predicaments in the industrial sector of the predominantly urban areas proved to be a much more difficult task. The radicalization of the workers who suffered from the post-war transformation of the economy was to a large extent caused by some returnees from the war who had become infatuated by the Bolshevik ideology of the Soviet Russia. The proclamation of the Slovak Republic of Soviets on June 16th, 1919, in East Slovakia was the result of direct military influence of the Hungarian Republic of Soviets. The Slovak Soviet Republic relied on the support of the Hungarian Red Army and collapsed after its retreat on the 7th of July, 1919.

Vociferous demands for radical social changes were reflected by the large number of votes recorded by both the Czech and German Social Democratic parties in the local elections in June of 1919 and the parliamentary elections

held in April of 1920. During the early nineteen twenties, however, these parties encountered a split between their right and left wings. The aforementioned Red-Green Coalition ("Rudo-zele-ná koalice"), formed by the Social Democrat Vlastimil Tusar, which combined members of his own party and those of the Agrarian Party, was unable to function and fell apart due to obvious ideological differences and disputes over party property. The split within the party of the Social Democrats resulted in a general strike in December of 1920 declared by its left wing. Even though the strike did not spread throughout the entire country, it turned quite violent, sharpening the confrontation between the two factions and leading to an open power struggle. These public skirmishes, nevertheless, were firmly suppressed by the authorities and the leaders of the turbulent encounters were brought to trial. The government reprisals further exacerbated the dilemma and contributed to an increased radicalization of the left wing and the formation of the Communist Party of Czechoslovakia. The split among the socialist parties and various workers organizations decreased the influence of the leftist political spectrum and strengthened the parties of the center and the right which were to determine the course of action for some years to come. After one year of so-called caretaker government, the state responsibility was taken over on October 7th, 1922, by an all-party coalition government composed of all major Czech and Slovak parties. The post of Primer Minister of the Czechoslovak Republic was assigned to Antonín Švehla, head of the Agrarian Party, the strongest of the Czech parties, which held the mandate exclusively until the end of the First Republic. This party brought together most of the rural population which relied heavily on the network of farm co-operatives and other economic facilities. It also gained wide support from clerical workers and state employees who traced their roots to rural areas. Its

major coalition partner was the Czechoslovak People's Party (Československá strana lidová) whose supporters came mainly from the catholic population of Moravia. Other political parties who were willing to join this large coalition were the National Democratic Party, the Social Democratic Party which drew its renewed strength from the Czechoslovak Trade Union Association, and the National Socialists who benefitted from the support of Sokol (the largest physical education organization) and the legionnaire organization. During the years between 1923 and 1935 the later President Edvard Beneš was an active member of the National Socialist Party.

The fundamental opposition to the existing coalition government came quite naturally from the Communist Party which relied on directives of the Moscow-based Communist International. An antagonistic position was also taken by the strongest Slovak People's Party (Slovenská ľudová strana) led by the catholic priest, Father Andrej Hlinka. This Slovak party constantly demanded autonomy for Slovakia from the Prague government. The last, but certainly not the least of the opposition parties, was the German National Socialist Workers Party (Deutsche Nationalsozialistische Arbeiter Partei – DNSAP) ideologically linked to Adolf Hitler's NSDAP. While these highly chauvinistic German party members never reconciled themselves to the existence of independent Czechoslovakia, there were other German parties, such as the German Agrarian Party and Christian Social Party which joined the Czech government in 1926. The Czech National Democrats, however, left the government in protest against the alliance between the Agrarians and the German civic parties. The Czech Socialists while not leaving the government, stood in opposition to Švehla's government which, in their eyes, favored a strengthening of the position of the bourgeoisie.

The relative tranquility of the political situation encouraged favorable econo-

mic development from the middle of the 1920s. Global statistics of production and living standards recorded Czechoslovakia in 10th and 15th position in the world. The volume of industrial production between 1913 and the end of 1920s increased by 20 per cent. Electrification, assembly line production and work centralization and planning were the main reasons for the economic progress of Czechoslovakia. These advanced industrial methods were also responsible for the success of manufacturing giants such as the Zlín shoe and rubber factory of Tomáš Baťa (a.k.a. European Ford) and the Škoda Works in Pilsen, one of the largest European arms and heavy machinery producers which profitted by the investment of French capital.

The economic prosperity came to an abrupt end due to the Great Economic Depression. The disastrous effects of this world crisis were not fully experienced in the ČSR until the early 1930s. Industrial production of the country dropped by 40 per cent, intensified mainly by the export character of the economy because other countries suffering from depression defended themselves against imports with high tariffs. The most catastrophic consequence of this predicament was far-reaching unemployment. By 1932 the number of unemployed workers reached at least one million. Among the distressed regions of the republic were the German border areas dependent on their light industry and Slovakia's agricultural districts. Not surprisingly, these calamities nurtured rampant nationalism. Even the Czech population showed its dissatisfaction with the government which was unable to prevent the growth of political and social tension and the radicalization of both the left and the right wings. Many people began to feel that the economic

President T. G. Masaryk and his entourage with Antonín Švehla on the viewer's extreme right

crisis meant the end of free liberal economy and that democracy as a form of government was outdated, weak and ineffective. The logical remedy for its shortcomings was believed to rest in more radical state intervention in all aspects of life. The Czechoslovak government was headed by František Udržal after the death of Antonín Švehla and by Jan Malypetr from 1932, but failed to improve the economic situation.

Among the various political organizations and movements which fought against democratic forms of government were the communists, fascists and nationalist extremists. Czech fascism remained confined mainly to the fringe of the political scene. None of these political movements gained major influence for quite some time. In Slovakia, on the other hand, Hlinka's People's Party no longer hid its opposition to the Czechoslovak state and kept acquiring strong support among the Slovak population.

The democratic public in ČSR on the whole reacted to the extremists' solutions with increasing resolve to stem these threats to the republic. Increased government spending allocated toward the maintenance of the armed forces and the construction of border fortifications were accepted with understanding. One important event in the life of the young republic was the election of the President of Czechoslovakia after T. G. Masaryk's abdication in 1935. Dr Edvard Beneš's election to the top office of the land seemed to guarantee continuity of conservative policies maintained by his predecessor.

Tony Jandáček

Photo on back page:
Profiles of President T. G. Masaryk
and his successor
President Dr. Edvard Beneš

